

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ
ЕВО РУКЕ

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ

ЕВО РУКЕ

ЕОГРАД, 2019.

*Ако ѿри свакој ѿријатељској услузи
одмах на захвалносћ мислиш,
онда ниси даровао већ ѿродао.*

Ф. М. Достојевски

УВОДНА НАПОМЕНА

Пусѣио бих ја њеѣа ал неће он мене.

Народна шаљива прича

Ова књига је требала да буде друго допуњено издање *Аршина*. Замисао је била да допуна садржи кавгу коју је приметно г. Миодраг Петровић, научни саветник историјског института САНУ у пензији, поводом првог издања.

Миодраг Петровић је у мом распознавању јереси екуменизма одиграо значајну улогу из које је никло и израсло наше пријатељство које се, уз остало, огледало и у дугогодишњим заједничким трудима на њиви Господњој.

Међутим, догађај који је описан у књижици *Аршин*, је мог веома драгог пријатеља претворио у још бољег – у *суровој пријатеља* – што ми је донело много духовне користи јер је изузетно доприне-

ло мом смирењу. Следећи Светог Владику Николаја ми треба да поштујемо и благословимо своје *сурове њријатеље*.¹ И зато исказујући поштовање према свом дугогодишњем пријатељу и учитељу Миодрагу Петровићу нелицемерно кажем да ми је он веома драг човек. Међутим, поновио бих оно што, у вре-

¹ „Благослови непријатеље моје, Господе. И ја их благосиљам и не кунем. Непријатељи су ме више гурнули Теби у наручје него пријатељи. Пријатељи су ме везивали за земљу, непријатељи су ме дрешили од земље, и рушили сва моја надања у земљу. Ови су ме учинили странцем у земаљским царствима и непотребним становником земље. Као што гоњена звер нађе сигурније склониште него ли негоњена, тако сам и ја, гоњен непријатељима, нашао најсигурније склониште, сакривши се под Твој шатор, где ни пријатељи ни непријатељи не могу погубити душу моју. Благослови непријатеље моје, Господе. И ја их благосиљам, и не кунем. Они су место мене исповели грехе моје пред светом. Они су ме шибали, кад сам се ја устезао шибати самог себе. Они су ме мучили онда, кад сам ја бегао од мука. Они су ме ружили онда, кад сам ја сам себи ласкао. Они су ме плували онда, када сам се ја гордио собом... Благослови непријатеље моје, Господе. И ја их благосиљам и не кунем. Благослови их и умножи их; умножи их и још више огорчи против мене да би моје бекство к Теби било неповратно; да би се нада у људе скидала сва као паучина; да би се смирење потпуно зацарило у души мојој; да би срце моје постало гробом моја два зла близанца: гордости и гњева; да би све своје благо сабрао на небу; ах, да би се једном ослободио самообмане, која ме је и заплела у страшну мрежу варљива живота... Само онај мрзи непријатеље, ко не зна, да непријатељи нису непријатељи но сурови пријатељи“... (Владика Николај, *Молишве на језеру*)

ши на оне који не бејаху с њим у једномислију. Остала би то велика скривена непознаница да нам је из оновремја не откри Свети Јефрем Сирин, говорећи: *Храна за оіањ су дрва, а храна за раздражљивосіи је високоумље (високо мишљење о себи)*. Ваистину, нису случајно Свети Оци говорили да је *над умљем разум, над разумом мудосіи, над мудрошћу љрему-гросіи а над љремудрошћу – свейа љросіоіиа*.

Дилема аутора ове књижице је била да ли се бавити текстовима г. Петровића? Многи, па и премудри Соломон, имадијаху сличне дилеме. Тако ће Соломон, на пример, једаред рећи: *Не одіоварај безумнику љо безумљу њеіову, да не будеш и љи као он* (Приче 26, 4), а други пут: *Одіовори безумнику љрема безумљу њеіову, да не мисли да је мудар* (Приче 26, 5).

Нека суд времена рекне шта је ваљало чинити, а доњи редови нек сачувају сведочења за тај суд. Будућу да је *важније Боіу уіодіиіи, неіо људима – треба имати на уму заповед Господњу: Помири се са браііом својим!* (Мт 5, 23-24)

У циљу објективности намера је била да се у овој књизи објаве сви текстови – г. Миодрага Петровића, као и текст који потписа г. Милослав Рајковић, па је, тога ради, одаслана замолница *Новинару.ге* – без испитивања зашто испод тих текстова стоји упозорење које гласи: „Копирање и јавно објављи-

вање садржаја објављених на порталу *Новинар.де*, делимично или у целини, у електронској или писменој форми, без писменог одобрења редакције нису дозвољени“. Поштујући њихову „политику“ упутих следеће писмо:

УРЕДНИКУ САЈТА НОВИНАР.ДЕ

*Поштовани јосјодине уредниче,
Поводом моје књије „Ариин“ на Вашем сајју
се развила занимљива јолемика.*

Како је, истјине ради, добро чуји више мишљења и чињеница дошао сам на идеју да у Додајку грујој издања књије која је у јријреми одијјамјам комјлејну јолемику коју сје Ви објавили на Вашем сајју.

*У јом циљу Вас **умољавам** да ми дозволијте да јтекјове са Вашеј сајја који носе ознаку: **Tema Dr. Petrović & Grešni Miloje** – одијјамјам у грујом издању јоменујте књије.*

*У Беојраду,
30. маја 2017. јодине Госјодње
С доброжељењем,*

Милоје Сјевановић

На ову молбу, ни након годину дана, није стигао одговор!

Зашто?

Бог зна.

Онда је уследило следеће писмо:

ГОСПОДИНУ МИОДРАГУ
ПЕТРОВИЋУ
Цара Јована Црної 12
Беоіраг

Поштовани Професоре,
У пријреди је проширено и допуњено издање моје брзоскрљене књижице Аршин, у коју бих био рад, у циљу објективности, да укључим све Ваше текстове објављене на сајту Новинар.de који се односе на ту књију, као и текст нашеј заједничкој пријатеља і. Рајковића.

Споја Вас молим да ми дадете Вашу писмену сагласност за објављивање Ваших текстова као и текста і. Рајковића (пошто немам његову адресу).

Унапред благодарећи, желим Вама и Вашој сурузи Драгани свако добро од Господа.

Београд, 6. јуна 2017.

Милоје Стевановић

И ово писмо је остало без одговора!

Зашто?

Г. Петровић зна.

У немогућности да се изнесе целовита полемика, а да, при том, не дође до повреде ауторских права Г. Петровића и *Новинара.ge*, овде се исписује онај део кавге, чији творци, по оној народној, не крију кад пију.²

Али, објективности ради, да читаоци не би били ускраћени за сагледавање друге стране медаље, наводимо изворе недостајућих текстова тако да их свако може наћи и прочитати.

Најпре, због оних читалаца који нису имали у рукама књижицу *Аршин*, која је узрок ове кавге – овде тај књижурак наводимо у целости и то у изворној форми – како би им били разумљиви текстови који следе у другом делу књиге под насловом: *Хронолоџија кавге*.

² *Не вреди њији ња крији* – народна изрека.

ПРВИ ДЕО
(Аршин)

ДРУГИ ДЕО
(Хронолоџија кавіе)

ХРОНОЛОГИЈА КАВГЕ

Из *Аршина* видесмо, дакле, да је г. Петровић својевремено рекао да *не осећа заједницу са онима који њеже римокатолицизму* и да *хироџонија хореџискоја ујраво сведочи како њреба исџоведати ѡраву веру*, те да оно што се тог дана збило, а ѡредсџавља сџој неба и земље и ѡдсећа на црквено-народне саборе које је са блаџсловом водио, неџовао и разијао *Свеџи Владика жички Николај...* молећи се: *да ѡмоџне Госџод да оваквих сабора буде*, јер, *не сџварамо никакву нову, већ осџајемо у цркви оној каква је била, какву нам је ѡредао Свеџи Сава*.

Видесмо, такође, да је у свом писмену који је делио народу, г. Петровић променио став, или смо то тако разумели. Не бих желео, из искрене љубави према свом *суровом ѡријаџељу*, да му се оствари

нада за „измириње и уједињење“ са онима који представљаху „измиритеље и ујединитеље“ са јеретицима свих боја, на лажном критском сабору којима епископ Лонгин Жар одасла поруку:

„Преосвећени Архијереји, са болом у срцу молим вас, сву своју браћу: Стојте у истини, стојте са страхом, обратите пажњу!

Неопходно је да по сваку цену заштитимо и очувамо нашу једину Православну веру, Свету и спаситељну, да не бисмо били попут издајнице Јуде. Не постоји ништа прече од Божје Истине: ни пријатељство, ни мир, ни живот, нити било шта друго.

Критски сабор (16–27. јун 2016. године) – сабор безакоња, сабор разбојнички, јеретички, лажан и ђавољи. А ви, браћо моја архијереји, како ћете се вратити кући, у Цркву, пред народ, чистом Телу и Крви Христовој, када сте Га издали?

Како ћете приступити Олтару Христовом? Како ћете вршити Света Тајинства наше Цркве Православне, ви безблагодатни, несрећници и издајници? Како ћете приступити Светињи, вери нашег Светог Православља, догмама канонима и одлукама седам Васељенских Сабора, којима је установљено све што је неопходно за наше спасење?

Зашто сте имали потребу за свеправославним сабором без православца?

У служби Критског сабора, ви нисте служили Истини, него духу окултног мундијализма и расцрковљења, крчећи пут за лакши долазак Антихриста! То сте желели? Постали сте издајници земље, народа и Бога!

Како ћете погледати у очи Христа и верујући народ наше Свете Православне Цркве? Без обзира на искушења која су сналазила православни народ, није се приклонио никаквим атеистима или комунистима, или јеретицима, пропатио је много, био изложен невољама, али је остао веран Господу! А ми данас, као проклети, продајемо оно најсветије што имамо – веру у Бога. Нисте се сажалили на овај народ, за које ћете морати да одговарате пред Богом?

Сви ви који сте учествовали у овом Сабору безакоња и који сте се сагласили са њим стављајући свој потпис, али у последњем тренутку сте се дозволили памети – принесите покајање Богу и Цркви Његовој, Светим Оцима, и свом православном народу.

Не одрекнете ли се у свему овог сабора, гнев Божији ће доћи на вас, делатници безакоња!

Не изједа ли вас савест, док ћутите? Сусретом са екуменистима изразили сте добродошлицу свим јересима и њиховим учењима и издали сте Бога.

Сви ви који сте учествовали у раду овог Сабора, далеко сте од благодати! Ко сте ви онда? Боље

да се никада нисте ни родили, него што сте постали издајници Светиње и отпадници од Духа Светога!

Изједа ли нас савест због овога што радимо? Желимо ли да после 2000 година, ми постанемо новим Анама и Кајафама, издајом своје Свете Истине?

Молим вас и преклињем: останимо покорним и послушним чадима наше Свете Православне Цркве, њених канона, догми и традиције које знамо, посведоченом од толико светитеља и свим православним народима. Зашто желимо да променимо Свету Истину и идемо против ње?

У Православљу не постоји ништа што је недокнадиво, зато покајте се и вратите у тор Стада Христова, у Цркву Једну, Свету, Саборну и Апостолску.

Са братском љубављу у Христу
*владика Лонџин Банченски*³

Рекох, не бих желео да се моме *суровом ѿријашељу* оствари нада за „измириње и уједињење“ са горе описанима, јер би то значило, не дај Боже, да је узалуд протрошио живот на превођењу *Законоѿправила Свейѿи Саве* и да се одрекао својих јавних залагања. Са људима који идоше на критски сабор, *сабор безакоња, сабор разбојнички, јерейички,*

³ *Изјубљено јаїње, треће издање, Ревниїшељ, Ниш, 2018, стр. 190–192.*

лажан и ђавољи – како вели епископ Лонгин, са људима који се самопроглашавају екуменистима, који носе папино прстење, пале свеће по јеврејским синагогама, читају *Символ вере* са додатком филиокве, који заједничаре са јеретицима... – др Миодрагу Петровићу није место и његов исказ да би био рад да се „измири и уједини“, те да је „изгубио наду да се с њим (владиком Артемијем) може рачунати на измирење и уједињење“ – је, верујем, последица гневног тренутка, а не његов животни став. Добро је што је он изгубио ту наду, а ја се искрено надам да ће он своју тренутну несмотреност превазићи, да ће устати, да ће се вратити тамо где му је место, да ће се вратити себи и свом животном делу а побећи од рушитеља светог предања коме су прибегли људи попут оцеубице и братоубице Атанасија Јевтића⁴, папиног прстеноносца Амфилохија Радовића⁵ (мојега судије), потрчка Давида Круше-

⁴ В. Утук Атанасију Јевтићу, <https://www.youtube.com/watch?v=mqi53OnRDzY>; Екуменистичка фарса 3 или Други утук Атанасију Јевтићу, <https://www.youtube.com/watch?v=lsUhaEyxbd0>

⁵ <https://facebookreporter.org/2013/03/19/gresni-miloje-otvoreno-pismo-g-amfilohiju-radovicu/> Грешни Милоје, Отворено писмо Амфилохију Радовићу; <http://borbazaveru.info/content/view/2737/77/> Отворено писмо Грешног Милоја митроп. Амфилохију.

вачког,⁶ тужног старца Јована Радосављевића,⁷ плувача министра Велимира Илића,⁸ целата др Велибора Џомића⁹, екуменистичког попа Милица Драговића¹⁰, попа Милана Јордовића¹¹ (шверцера дрогом и мог судије), бискупа Иринеја Каранушић–Буловића¹² (такође мог судије)...

Нека би му Бог, у томе, био на помоћи.

А сада, пре но што срцем пружим руку помирења свом учитељу и суровом пријатељу – посмотримо хронологију кавге.

Можда ће се неко упитати, зар иде помирење и кавга?

⁶ Група аутора, Тајна безакоња, треће издање, Ниш, 2012, стр. 293-294.

⁷ Утук Јовану Радосављевићу, <https://www.youtube.com/watch?v=CgdRP0xrVbs>

⁸ Утук министру Велимиру Илићу, <https://www.youtube.com/watch?v=w1ej7UgALLo>; Утук министру Велимиру Илићу (2), <https://www.youtube.com/watch?v=L4CLJqFwekU>; Утук Велимиру Илићу (3); <https://www.youtube.com/watch?v=zJ8e5gskMi0>.

⁹ Грешни Милоје, Сагрешења у СПЦ, Ниш, 2014, стр. 370, 521.

¹⁰ Група аутора, Ко продаје веру за вечеру, у издању Борбе за веру, 2009.

¹¹ Грешни Милоје, Изгубљено јагње, треће издање, Ниш, 2016, стр. 283-284.

¹² <http://srbinaokup.info/?p=9202> Грешни Милоје Отворено писмо Иринеју Буловићу.

Иде!

Да вејрова није, ѿауци би небо ѿремрежили!
Зар није казано да море ѿсле буре избаци-
је бисер?

Дакле, пођимо редом.

1

МИОДРАГ ПЕТРОВИЋ: ПИСАНИЈА ГРЕШНОГА МИЛОЈА

Тема: Др. Петровић & Грешни Милоје, *Новинар.ge*,
20.04.2017.

Текст, због не добијања дозволе ни *Новинара.ge*,
ни аутора – г. Петровића нисам у могућности да наве-
дем, јер не желим повредити ничија ауторска права,
али га читаоци могу видети ОВДЕ:

<http://www.novinar.de/2017/04/20/pisanija-gresnog-miloja.html>

2

ЖЕЉКО КОТОРАНИН:
ХОРЕПИСКОП

Жељко Которанин је на сајту *Новинар.ge*, тема: Др. Петровић & Грешни Милоје, 22.04.2017, објавио текст под насловом: „Хороепископ у Епархији рашко-призренској у егзилу“, а аутору ове књиге је на упит одговорио: „Брате Милоје, узвраћам честитке. Слажем се, објави текст. СВАКО ДОБРОЖЕЉЕЊЕ – Жељко“ (5.6.2017).

Хорепископ јесте епископ у малом граду, најчешће у селу. О његовој намени најбоље говори 14. Канон неокесаријског сабора казујући да је хорепископ постављен по примеру седамдесеторице апостола, да је као такав саслужитељ епархијскоме епископу и да се нарочито истиче бригом о сиромашнима.

Тумачећи ово велики руски канонолог архимандрит Јован у своме делу „Општи курс црквенога законодавства“ каже: „хорепископи се тако зову свакако да се разликују од главних епархијских епископа, који су наследници дванаесторице апостола,

али ова се разлика може узети само према уређењу црквене управе, у којој су хорепископи имали нижи положај од епархијских епископа, јер по свештеноме достојанству, и по духовним епископским правима нема никаквог разлога дјелити хорепископе од осталих епископа, пошто су и хорепископи имали на себи епископско достојанство као и други епископи, - **а сви епископи су једнако наследници светих апостола**“ (исто, I, стр. 371).

„Хорепископи не могу у другој области рукополагати презвитере или ђаконе, а још мање презвитере за град, ако им то писмено није било допуштено од дотичног епископа“ (13. Канон Анкирског сабора).

Под „другом области“ овај канон подразумева приградско место – село и област којој то село припада, а која област није подручна дотичном хорепископу. Хорепископ је могао за своје село самостално да поставља ниже клирике, ђаконе или презвитере без дозволе епископа града (епископије) коме је то село припадало.

Са писменом дозволом надлежног епископа хорепископ је могао рукоположење да изврши чак и у граду, што сведочи о његовој епископској благодати, и власти ограниченој границом његове области.

Одувек је Црква имала начело да у једном граду (подразумева се епископија) може бити само

један епископ (в. 8. Канон I Васељенског сабора). Међутим, бројни канони и историјски споменици (на пример, писмо Коринћанима Климента Римског) сведоче да је поред епископа града (целе епископије) као његов саслужитељ и помоћник у приградском малом месту постојао хорепископ који је био по благодати и апостолском прејемству потпуно раван градском епископу.

Гоњење којем је Црква била изложена не мало векова, колико од незнабожаца толико, чак и више, од јеретика, условило је потребу за хорепископима. Вера се морала очувати.

Како помирити начело „један епископ у једноме граду” са установом хорепископа?

Касније, у развоју Цркве, власт хорепископа бива условљена приволом епископа града. Хорепископ је, наиме, могао за своју област самостално да поставља ниже клирике, али ђаконе или презвитере без дозволе и саслуживања епископа града (епископије) није више смео постављати ни у свом селу, односно својој области (в. 10. Канон Анктиохијског сабора).

Доцније је и чтеце могао постављати само уз претходну дозволу епископа града.

„...По древном обичају и хорепископи, са дозволом епископа, могу производити у чин чтеца“ (14. Канон VII Васељенског сабора).

Древни обичај је произашао из 57. Канона Лаодикијског сабора по коме хорепиксопи „не могу ништа радити без приволе градског епископа“.

Ваља знати да наведени канони, и поред међусобне разлике, не поништавају једни друге. Сви су једнако запечаћени јединим печатом истине (2. Канон VI Васељенског сабора), а примена овог или оног зависи од услова у којима помесне Цркве живе.

И још, ниједан канон не оспорава 10. Каноном Анктиохијског сабора установљено право епископа града да поставља хорепиксопа.

Када се наведена правила поштују доследно редовни епископ, тј. епископ града, био би главни управитељ црквених послова у својој епископији, како у граду тако и по селима његове епископије. На овај начин очувало би се начело „у једном граду један епископ“.

И поред свега реченог, хорепиксопи су каткад уносили неред у Цркву, пренебрегавајући условљеност своје власти, па су без дозволе епископа града рукополагали по своме нахођењу ђаконе и презвитере.

О овоме имамо сведочанство у писму Светога Василија Великога његовим хорепиксопима, а које представља 89. Канон овога светог Оца.

„Много ме жалости, што су већ и правила отаца напуштена и што је искључен из цркава сваки ред; пак бојим се, да мало по мало, ако таква немар-

ност буде ступала овим путем, не дођу у потпуну забуну црквени послови.... Сада пак, ви сте прије свега искључили нас, нећете ни да нас о томе извјестите, него сте сву власт себи присвојили.

За тијем, занемаривши у највећој мјери овај посао, допустили сте презвитерима и ђаконима, да кога они хоће, и без испитања начина живота дотичних, него по пристрасности, или из родбинских обзира, или по какавом другом пријатељству, уводе у цркву недостојне. И због тога много се црквенослужитеља данас броји у свакоме селу, а ни један није достојан службе олтара, као што и ви сами свједочите, не имајући људи, кад је при изборима. Пак пошто је посао овај најпослије тако далеко пошао, да се већ не може излијечити, особито сада, кад многи што се боје војнице, увлаче се у службу црквену, предузео сам по неопходности да успоставим правила отаца, и пишем вам ево, да ми пошаљете попис црквенослужитеља свакога села, и да ми тачно назначите ко је ким уведен, и каквога је живота. А имајте и ви код себе свој попис, да се могу ваши списи упоређивати са онима, што се чувају код нас, пак да нико не може да се уписује, кад га је воља. Таквим начином, послије првога индикта, ако су презвитери које увукли у свештенство, нека сви буду повраћени међу свјетовњаке, а ви ћете међу тијем подвргнути их новом испитивању; пак ако су достојни, нека се по вашој одлуци приме, и очистите

цркву, уклањајући из ње недостојне. А у будуће, испитивајте који су достојни и примајте их, али немојте их у клир уводити, док нама не јавите, јер знајте, да ће постати опет свјетовњак, који буде примљен на службу без нашега знања“ (89. Канон Светог Василија Великог).

Слично стање било је и у другим помесним Црквама. Да би се изборили са овим неуредностима Оци Антиохијског сабора доносе 10. Канон који гласи:

„Свети сабор је добро расудио да епископи у малим градовима или селима, или такозвани хорепископи, премда су рукоположени као епископи, ипак морају знати своје границе и управљати црквама које су њима потчињене и старати се о истима, постављајући чтеце, ипођаконе и заклињаче. И задовољити се тиме што могу да их постављају. Свештеника или ђакона нека се не усуде постављати без епископа града коме је хорепископ и његов округ потчињен. Ако се неко дрзне да преступи ову наредбу, нека буде лишен оне части коју има. Хорепископа нека поставља епископ града коме је потчињен његов округ“ (Књига правила, Петроград, 1893).

У овоме канону значајна је одредба по којој хорепископа поставља епископ града коме је потчињен хорепископ и његов округ.

Одредба је донета из велике нужде за црквеним поретком и представља одступање од канонског

начела да епископа поставља читав Сабор или бар двојица или тројица епископа (в 1. Канон Апостолски, 4. Канон Првог васељенског сабора и 6. Канон Првог васељенског сабора).

Ову одредбу Никодим Милаш није добро навео, нити ју је уопште тумачио иако заслужује пажњу. Код Милаша наведена одредба гласи:

„....Хорепископа ће пак одредити за мјесто
службе епископ онога града, од кога зависи то
мјесто.“

Ваља истаћи да Милашево навођење одредбе не постоји ни у једном канонском зборнику. Спорно је било Милашу да преведе реч „поставља“. Та реч у *Законоправили Свѣтої Саве* заправо је „поставление“, и има само једно значење – успостављање у чин, што се на грчком каже *хироѿнија* односно *хироѿесија*.

Да бисмо избегли нејасноћу навешћемо Валса-моново тумачење спорне одредбе у Атинској синтагми, том 3, стр. 143-4:

„А как некоторые из тщеславия, старались получить рукоположение в хорепископы от митрополита, или от патриарха, не обращаясь к местным епископам; то запрещено и это, и определено, чтобы хорепископ был поставляем от епископа города, дабы был в подчинении ему и не уничижал его, как не давшего ему рукоположения в сей сан.“

У преводу: „А како су се неки из сујете стара-
ли да приме рукоположење у хорепиксопа од митро-

полита, или од патријарха, не обраћајући се месним епископима; то је забрањено и то, и одређено, да хорепископ бива постављен од епископа града, да би био подчињен њему и да га не би унижавао, као оног који га није рукоположио у овај чин.“

Навешћемо исто тумачење преведено са грчког изворника:

„Пошто неки из сујете беху на становишту да се, пошто хиротесију хорепископа примише од митрополита или патријарха, не врате подручнима епископима – би забрањено и то, те би одлучено да од стране епископа града бива хорепископ, да њему подлеже, и да га не презире као (некога) ко му није дао хиротесију достојанства.“

Дакле, не ради се о одређивању места за службу, него о успостављању у чин хорепископа. Правом да поставља хорепископа, епископ града је стекао и право да му суди. И то је разлог доношења одредбе.

Наведени руски текст преузели смо са сајта

Одступање од начела да епископа поставља потпуни Сабор или барем двојица или тројица епископа не сведочи једино о величини неуредности, него сведочи и о потреби коју је Црква имала за хорепископском службом.

Како је гоњење Цркве јењавало тако је јачао утицај презвитера. Поједине помесне Цркве немајући више изражену потребу за хорепископима доносе следећа два канона:

– 57. Канон Петог помесног Лаодикијског сабора каже: „У малим мјестима и селима не могу се постављати епископи, него периодеви; а ако су у неким таквим мјестима поједини епископи већ постављени, они не могу ништа радити без приволе градског епископа. Исто тако и презвитери не могу ништа радити без приволе епископа.“

– 6. Канон, Шестог помесног Сардикијског сабора, између осталог, каже: „...Никако пак не треба постављати епископа у какво мало мјесто или мали град за који је довољан и један презвитер; а не треба постављати у таквим мјестима епископа с тога, да се не омаловажи име и власт епископа...“

Наведени канони говоре да епископској части не приличи да епископи буду постављани у малим местима и селима у којима је довољно за потребе народа постављати периодеви.

Лаодикијски сабор говори да постојећи хорепископи не могу ништа чинити без приволе епископа града упоређујући то са обавезом коју имају презвитери.

Сабор ипак говори да ови хорепископи не губе своју част нити службу нити бивају премештани у велике градове нити се њихова установа сматра противканонском.

Напротив, њих помиње VII Васељенски сабор у наведеној одредби 14. Канона.

Ово је важно да би се разумео карактер одредбе 57. Канона Лаодикијског сабора, а исто тако и 6. Канона Сардикијског сабора. Они немају императивни карактер, који би укинуо хорепископе као неканонску установу. Постављање или непостављање хорепископа ствар је црквене потребе. Они су из потребе настали и из потребе до 2014. године су постојали у Кипарској цркви.

Епархија рашко-призренска протерана је из своје канонске области рашке, косовске и метохијске. Протерана је удруженим снагама екуменистичке београдске патријаршије и секуларне а екуменистима наклоњене ондашње државне власти Републике Србије, које су садејствовале са окупаторским властима Косова и Метохије. Њен епископ и монаштво, свештена лица и лаици верници нашли су уточиште у Србији, у малим местима, у катакомбама, где су јој пришли свештеници и благоверни народ жељни праве светосавске науке.

Оволиком распрострањеношћу битно је отежано управљање црквеним пословима из једног седишта. То је изазвало **сушту потребу за постављењем хорепископа**, канонски зависног од епископа рашко-призренског у егзилу, који га је и поставио. Овим чином не вређа се епископско достојанство јер углед који у благоверном народу ужива катакомба која му је додељена као седиште, тј. манастир посвећен светом Николају у Лозници код Чачка,

одмах је после угледа седишта епископа рашко-призренскога.

Дакле, у постављању хорепископа Николаја ниједан канон није повређен, као **што неће бити повређен ни постављењем и других хорепископа, уколико црквене прилике у Епархији рашко-призренској у егзилу то буду изискивале**. На такав начин се чисто, без компромиса, штити правоверје од екуменистичке свејереси.

Жељко Кошторанин

3

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ:
ОДГОВОР ПРОФЕСОРУ ПЕТРОВИЋУ

Поводом текста др Петровића: *Писанија Грешној Милоја, Новинар.ge*, 25.4.2017, тема: Др. Петровић & Грешни Милоје

Поштовани Професоре,

Добих синоћ Ваш текст. Верујте ми да ми је био веома душекористан и са пажњом и невероватним смирењем сам га прочитао.

Наравно, био бих срећнији да смо се срели, к'о што чинисмо читаву деценију, и као људи и нелицемерни пријатељи расправили евентуална несагласја као у време оно када су ме опадачи прогласили за лицемерног и *двосїрукої иїрача* а Ви им поверовали. Када смо лицем у лице истину истерали на чистац, наше пријатељство је цементирано непоколебљивим међусобним поверењем и поштовањем.

Сада имамо поново непотребан неспоразум. Ја имам духовног оца кога поштујем и с којим састрадавам срцем, без роптања и без икакве калкулације.

Нисам био слепи слуга нити идолопоклоник никоме. Никада. Нити сам сада. Нити ћу, ако Бог да, икада. А да сам веровао једно време Титу, Венјамину, Никанору, Вама... не спорим. Али само до тачке на којој сам препознао превару, неискреност, издају или кукавичлук. Јер знадем *да је њроклеї онај који се узда у човека... а од Госїода одсїуїа срце њеїово*.¹³

Дакле, ја за владиком Артемијем не идем ни као његов слуга ни као идолопоклоник, већ због тога што је он мој духовни отац кога сам изабрао, искључиво својом(!) вољом, а ради спасења своје(!) душе, јер видим да пут његових прогонитеља води у духовну пропаст и погибао.

Потез м. Јелене је (за мене!) апсолутно нерасудан и неприхватљив, али то је њен избор у који се нисам петљао ни једног јединог секунда, никад и нигде. Нити ћу. Кад су почеле да колају непринципијелне приче, аброви, блъувотине, лажи... осећао сам обавезу да не ћутим. Да ћутањем не издам ни Бога, ни свог духовног оца, ни своја убеђења.

Спреман сам, ако Ви то желите, све што напишете (и што сте написали), уз глас и друге стране –

¹³ Јер. 17, 5.

да објавим у другом издању *Аришина* (као што ћу објавити и ова писма, ако Ви и ја ових предпразничких дана не одлучимо другачије).

Али бих много срећнији био да, к'о што увек чинисмо, седнемо и без претензија ко ће „победити“ разговарамо. Јер, овде су победници наши заједнички непријатељи на челу са ђаволом, јер се само они могу радовати томе како несложна браћа кућу не граде заједно, но *свака вашка обашка*.

Предлажем, дакле, да се састанемо.

Место бирајте Ви. Време предложите Ви (а ја ћу се потрудити да се прилагодим Вашем предлогу). За платформу нашег састанка предлажем разум.

Без трунке лицемерства или било каквог прорачуна ово *рекох и душу своју сјасих* – што би рек'о пророк Језикиљ.

Са изразима искрене љубави, поштовања и захвалности за све што сте учинили за род наш и веру светосавску, уз жељу да на том путу останете до потоњег воздиханија, најсрдачније Вас поздрављам желећи Вам да Васкрсење Христово дочекате у радости и срећи.

Молим Вас да поздравите Вашу предобру супругу Драгану и да јој предате овај мој скромни дар: моју потоњу књигу – *Сјомени, дужи од живоѿа*.

Милоје Сїевановић

П.С. Пошто сте свој текст посветили мојој писанији, дакле мени, основни је ред да на њега одговорим. Тај одговор који Вам у прилогу шаљем, за сада, имате само Ви. Да ли ће он бити објављен, не зависи од мене него од Вас. Нека буде воља Ваша!

4

БРЗОСКЛЕП

поводом научне студије др Миодрага Петровића, научног саветника Историјског института САНУ у пензији под насловом: *Писаница Грешној Милоја*

– *Ко ти ископа око?*

– *Браћо!*

– *Зашто је тако дубоко!*

Потпуно је у праву др Миодраг М. Петровић научни саветник Историјског института САНУ у пензији (у даљем тексту: ДР – због моје склоности брзоскрпу), кад каже да су моје књиге скрпљене набрзину и да су ко јаје јајету. Ово прво ми не служи на част, а ово друго ми чини задовољство, јер је потврда да спадам у онај сој који не окреће ко креја, но кад се увери у нешто то брани неодступно. Од моје покојне бабе сам сазнао да је креја позната по опонашању звукова других птица па ју је веома тешко препознати уколико није на видику.

Аришин, ако ћемо поштено, и није књига. То је набрзиу стрпана камарица докумената:

1. Славково (или како ДР тврди „моје“ писмо);
2. мој одговор Славку (или како ДР тврди „мој одговор мени“); 3. преписка (дословице цитирана!!!) из-

међу мене и ДР-вог и мог заједничког пријатеља из дијаспоре; 4. порука игуманије Јелене коју јој је издиктирао ДР; 5. акт владике Артемија; 6. одговор владике Артемија ДР-у; 7. Јеванђеље о блудном сину по Матеју; 8. дословце цитиране речи ДР-а изречене којекад и којегде; 9. реч проф. др Милана Мићуновића; 10. реч рецензента; 11. одломак из *Омилија* Светог Владике Николаја и 12. ЦИП Народне библиотеке Србије.

2. Моја недоумица је да ли ДР има приговор на документа која сам ја *набрзину* жђено у ову малу камару где је моја једино прича о аршину као древној мери (у тексту: *Уместіо ѓредіовора* стр. 7-10) или је он љут на мене што сам се усудио да снагу наведених документа поставим упремасе његове *воље за моћ* којом је гурнуо једно наивно сестринство у бестрагију, на беспуће *блудноі сина* и којом је (том *вољом за моћ*) намераčio да буде „владика“ Владици.

Био бих ДР-у веома захвалан кад би ми указао шта је, са становишта истине, спорно у *Аршину*, јер бих то у другом издању, неизоставно, поправио. Али, авај, ДР у недостатку аргумената одлучи да *научно* опљуне етикете, од којих неке позајми од Атанасија Јевтића, Амфилохија Радовића и Велимира Илића и залепи их на мој „лик“ па се онда чудом чуди што је тај „лик изопачен“.

То што ме је уподобио *секѿашима*, не марим. Имун сам на ту заразу, јер су га Атанасије и Амфилохије у тој пошасту предухитрили, тако да ми његов глас у хору тих вероломаца не звучи дисонантно: потпуно иста арија на коју сам свик`о.

Нека, дакле, остане записано да је ДР моју маленкост нарекао за *секѿаша* па још *осѿрашѿеноѿ*. То је најлепши поклон који ми је могао даривати, јер ништа више човека не може да приведе смирењу него кад те пријатељ, макар и да није глуп, изрезали. Тако су говорили *груѿови* из ЦК (пре 35 година) кад сам им рекао да воде народ и земљу у пропаст. *Ко јаје јајеѿу*.

Заиста уз она три знака узвика, која ДР помиње на стр 1. пасус 2, могу мирне савести да додам још један. Дакле, ако *заслейео* јесам, како *научном мейодом* утврди ДР, нисам баш толико ћорав да не видим како се ДР од умишљеног спасиоца једног честитог сестринства претвори у њиховог душеломца и упропаститеља, у оделу душебрижника.

Признајем да сам *ѿримийѿиван* и *невасѿийѿан*, *необразован* и *неук*, за разлику од ДР-а, ал знам да се *ѿѿу* каже *ѿѿ а бобу боб* и да има једна ствар с којом се не тргује ни под каквим условима: образ.

Аришин не садржи *ѿнев* против ДР и његове следбенице, како он тврди, он садржи суве, горе побројане, чињенице (у 12 тачака). И то врло дрске,

безобразно неумољиве и необориве. Наравно, пред ауторитетом ДР, *ушћолико јоре по чињенице!* И њиховог обелодањивача.

Умље о „усмеравању верника“ ми се учини ружно и тужно зато што не вређа достојанство тобожњих „усмеривача“, што му би мета, него „усмераваних“. Баш ме чуди да би „усмеравани“ послушали неке глумце и неواسпитанике поред горостасног, премудрог, свезнајућег и свемогућег ДР-а и његове високопреподобне следбенице.

Ја не бојим у црно, нити у било коју боју, никог, па ни поменути тројку: ДР-а, м. Јелену и о. Небојшу. Та тројка је сама себи одабрала фарбу, обележила се њоме по сопственом хтењу, на чему им нити завидим, нити их због тога осуђујем. Једино ми је нејасно, кад учинише то што својом вољом учинише, зашто ДР мене бије?

Има једна врло *неवासћивана* народна изрека која то објашњава: *Не би крив онај шћо јрде но онај шћо чу*. Дакле, не беху криви они који нас немилосрдно наружише, отераше наше владике, опачини усменој и писаној изложише, но ми који то чусмо и трпесмо док није претерала дара меру и док не догоре луч до ноката. Ако истини погледамо у очи од Спасовдана 2016. па до Божића *беснела је Иродијада*, писани и растурани памфлети... а ми ћутасмо надајући се да ће *засвирићти ња за њојас зађенућти*.

Дакле, *Аршин* је изашао 2017. И у њему су детаљно дати разлози његовог појављивања.

Ко имадијаше уши да чује, чуо је.

Ореол ни себи а ни ДР-у не стављамо нас тројица (Владика, о. Иринеј и ја) које ДР спомену. То није у нашој власти. Али, зато је стављање трновог венца, ружење до плувања дакако допуштено многима, па и ДР-у.

Кажу умнији од ДР, мада је прејака реч касти да је неко умнији одањ: *Покољења дела суде, ишћо је чије гају свјема!* Тај суд покољења и Божји суд неће мимоићи никог, али ни ДР-а, и узалудно нам је *йрошћиву бодила се йраћайи.*

ДР вели да ја „пилићарски опонаша(м) Јакова“ по наговору владике Артемија и његовог секретара о. Иринеја, где би му ваљда брат Славко био да ли јарац или одран јарац, не зна се баш тачно. Важно је да је ДР видовит, како Славко рече, попут Ванге.

О владики Артемију као чувару светосавља, догмата и канона – ДР се може уверити из својих сопствених текстова, од којих сам неке, уз његов благослов, *набрзину скрћио* можда и *йомоћу маказа* али без(!) *йреформулације* у мојим брзосклепушама од којих је он некимa предложио наслове, а једној од њих био и рецензент.

ДР се жали што је владика Артемије давне 1999, дакле пре 18 година, рекао да се не „доводи у питање благодатност СПЦ“ на чијем је челу био че-

стити патријарх Павле, да би данас, кад се патријарх Иринеј самопрогласио свејеретиком, ДР ишао у ону цркву у којој серјозно вазноси „молитву“ да тај свејеретик *ӣправлно уӣравља речју исӣйине Божје*. Наравно, тај избор ДР-а не осуђујем, ако му он доноси духовну радост и спасење, али нека и мени буде допуштено да пут својега спасења сам одаберем. Услуга ДР-вог тусторства ми није неопходна.

Премудрост ДР-а казује да је *избор хорейиско-ӣа*, коме је он присуствовао и том приликом беседио, ваљан јер је он „имао разумевања за (тај) избор“. А ја сам мислио да је то ваљано зато што је Свети Сава ту канонску могућност записао у *Законоӣправилу* које је ДР превео на савремени језик и лично ми својим прстом показао одредбе које поставање хорепископа чине апсолутно легитимним. Али, где чуда: за она два хорепископа где ДР није присуствовао „нема канонског основа“, вели он. Ваљда зато што он нема *разумевања*, без обзира што то и даље пише у *Законоӣправилу*, а колико знам ни он га још увек није избацио из свог превода. Пошто је *разум и разумевање* ДР-а кључ спасенија нашег, изгледа да кључ решења свих проблема лежи у овој формули: За „спасиоца“ СПЦ неопходно је и неодложно прогласити ДР-а. Тако би и ДР био сит и његове овце на броју. Али шта ћемо ми који јесмо и бићемо Христове овце, а нећемо и не желимо да

будемо ДР-ве овчице које би он да одагна на заклање?

И шта ћемо ми што остајемо доследни ономе што је писао, радио и говорио велеважни ДР. А ево шта је, између осталог, говорио: „Преосвећени Владико рашко-призренски у егзилу и преосвећени старорашки и лознички епископе Николаје... Имамо појаве у СПЦ које су недопустиве...Ово што се данас збило, а представља спој неба и земље и подсећа на црквено-народне саборе које је са благословом водио, неговао и разијао Свети Владика жички Николај. Ово није стварање нове Српске цркве. Ово је остајање у СПЦ оној какву смо наследили од њеног оснивача Светог Саве... Да сведем своје казивање са жељом да молитвом владике Артемија и владике Николаја... да помогне Господ да оваквих сабора буде да се даје на знање: не стварамо ми никакву нову Српску цркву! Ми остајемо у оној каква је била. И то је суштина. Ми хоћемо да се одбранимо од оних који хоће лик и душу СПЦ какву нам је предао Свети Сава да промене.“¹⁴

Тако је говорио доброћудни ДР, а народ му аплаудирао.

¹⁴ в. <https://www.youtube.com/watch?v=DWoQB3LaOg> под насловом: Беседа др Миодрага Петровића на хиротонији еп. Николаја у Лозници.

Данас злоћудни ДР вели: „О каноничности избора једног хорепископа може се разговарати под претпоставком да се неће доказивати кривица владике Аремија. Али када су после избора Николаја (зар не владике Николаја? – оп. М.С) изабрана још два хорепископа (каква је разлика између првог и потоња два? – оп. М. С), зашта нема канонског основа (како тамо где је ДР у врх софре има, а тамо где није нема? – оп. М.С), схватио сам да владика Артемије, из побуда њему знаних, преамбициозно хоће да слови за поглавара и спасиоца СПЦ. Због тога сам изгубио наду да се с њим може рачунати на измирење и уједињење.“ (Није ли ДР све време био „двоструки играч“ – борећи се, тобож, за чистоту вере, а из потаје радио на спајању неспојивог, на спајању светосаваца са носиоцима папиног прстења, филиоквашима, свејеретицима, папопоклоницима? – оп. М. С).

А ми који аплаудирасмо доброћудном ДР (не знајући да његов ћурак с преврта има злоћудно лице) смо мислили да ДР не тежи уједињењу светлости и таме, зла и добра, живота и смрти него да нам искрено каза шта је суштина. „Ми хоћемо да се одбранимо од оних који хоће лик и душу СПЦ какву нам је предао Свети Сава да промене“.

Кад ДР окрете ћурак наопако, народ мудро зћута. Не аплаудира него један по један почеше да окре-

ћу леђа. Ако је неко усмерио народ да иде у друге манастире (Леушиће, Лозницу, Ариље, Мушвете...) онада су то учинили искључиво ДР и м. Јелена. А онда су нервозно почели да вичу: *Држѣте лоѣвоѣ!*

Викаше моја покојна баба Драгиња, Бог да јој душу прости: *Кад куси оће да љодурјаси човека, он ѣа најѣрво најна да љолиже оно шѣо е љоѣљуво. Поѣље ѣај веселник, љобјесни и ондак не манише да ѣази све око себе.* Бејах млад па не разбихах шта је хтела да каже. Као што не разбихах шта значајаху речи мог ђеда Радосава: *Ко `е луд не буди му друѣ.*

У предзадњем пасусу на стр. 6. ДР ме по мало узима у заштиту: више нисам само ја склон „деловању секташа“ (како мало пре устврди), сад ми је доделио друштво у коме ми је, заиста, лепо бити. Ово ми личи на репризу збитија када ме је тзв. патријарх Иринеј при сусрету у овчарском манастиру Јовање пре пет-шест година осудио, пред поротом од 80-100 људи, говорећи: „Ти си крив што се Артемије овако понаша“, да би претпрошле године на Сајму књига у Београду, пред поротом од 30-так људи ублажио пресуду рекавши: „Артемије је поштен и честит човек, али ви око њега сте криви за све“. Дакле: више не само ја, него ми – да не цитирам своју књигу у којој су та сведочанства забележена, да не излажем ДР-а напору да ме опет и опет оптужи да се хвалим набрзину скрпљеним безвредницама.

Посебно је занимљиво високоумље ДР-а о томе што нас неколико, које он именова на стр. 6. својега мудроственија, ваљда дрско и безобразно учинисмо тешко согрешеније *їренаїлашавањем јевађелске їриче о блудном сину*. Заиста: Срам нас било (!!!) кад више верујемо Еванђељу него ДР-у.

ДР моју маленкост проглашава „јуришником“. Знам да су се тако звале Хитлерове нацистичке новине. И знам да је у преносном значењу то погрда од које грђе нема. Али васпитаном, високоумном мудрацу је то, дабоме, допуштено. И баш му лепо пристаје уз улогу духовног вође једне монашке обитељи, уз његову научну титулу и уз његово животно дело: *Законоїправило Свеїїоїа Саве*. Том *їїїїулом* којом ме почасти – ДР је за два копља надмашио Атанасија Јевтића који ме је крстио бројним, ал ипак пробранијим именима: *удбаш, револвераши, цркворушиїељ, їаїїријарх, лажов, луди Милоје, сиїношићарцијски їрїовчић, самохвалисави `доброївор`, комендијанїї, ноїїорни комунистїа, болесни меїаломански `ревниїељ`...* Дакле у том арсеналу недостаје: *јуришник, циник изоїаченої лика, човек їосрнуле савесїи, шићарција, сићушина душа размейљиве їамейїи, слейи слуїа...*

Али и то није све: изгледа да ме је ДР крстио и *клевейїником, оїадачем* и, по други пут, саобраћајцем који усмерава ваљда недотавне вернике ка сво-

јој *загушбини*. А они колко су незнавени слушају једног „неваспитаног“ *циника* уместо да чују глас мудраца од чијег разума и разумевања зависи њихово спасеније.

Оно што радује и улива наду је то да има и паметнијих од ДР-а који „држе лекцију свима“. И гле чуда: чак и ДР-у („па и мени“ – каже ДР). Они који имаду мудраце и вође попут ДР-а и оне који ДР-у држе лекцију не треба да брину за своју будућност. Увек ће моћи да се врате у загрљај својих прогонитеља. Да испуне свој сан и своју „наду с којом могу рачунати на измирење и уједињење“ са свејеретицима (како се нада ДР). И наравно да се баце дрвљем и камењем на дојучерашње саборце у борби за веру.

Ми „клеветници“, како нас крсти велеважни ДР, од м. Јелене ништа не очекујемо. Ама баш ништа. Бар што се мене тиче. Она се одрекла свог (и мог!!!) духовног оца и путовође и на тој тачки ми смо се разишли: свако је отишао својим путем за својим путовођом. Само се на тој раскрсници можемо, уз Божју помоћ, наново срести. ДР може бити апсолутно сигуран да ми не тражимо да се она поклони било коме. К`о што је *сваком дану досѣа зла њејова*¹⁵ – тако је и м. Јелени доста што се клања

¹⁵ Мт 6. 34

ономе коме се клања. Тај ће је, ваљда, одвести као прави вођа (што рече Славко) тамо где јој је спасе-није: у „измирење и уједињење“ с вероломцима. Свако нек се спасава како га учи Бог, или како га учи вођа. Али, авај: *Не можеће иићи чаше Госїодње и чаше ђаволске; не можеће имаћи заједнице у ирїе-зи Госїодњој и у ирїе-зи ђаволској. Или да иркосимо Госїоду? Еда ли смо ми јачи од њеїа? Све ми је сло-бодно, али није све на корисї; све ми је слободно, али све не иде на добро (1. Кор 10, 21-23); Јер итакви лажни аїосїоли и иреварљиви иосленици ирїеїва-рају се у аїосїоле Хрисїове. И није чудо, јер се сам соїона ирїеївара у анђела свеїлосїи.*¹⁶

Најзад претње објављивањем писама (и друге) на стр 8, што се мене тиче *не иију воду*: нико мене не може осрамотити осим мене самог. То је лекција коју сам од ђеда научио. А из Јеванђеља сам научио: *Блажени сїе кад вас осрамоїе и узїроїоне и кажу на вас свакојакe рђаве речи лажући мене ради. Радујїе се и веселиїе се, јер је велика илаїа ваша на небесима.*¹⁷

И још нешто, ако ДР жели нека ми пошаље сва своја писма, чијим објављивањем нам прети, објавићу их (ако је сагласан) у додатку 2. издања *Ар-*

¹⁶ 2. Кор 11, 13-14.

¹⁷ Мт 5, 3-12.

шина, од слова до слова, уз пригодан коментар на који као брзоскрпац, ваљда, имам право.

О, да не сметнем: ДР ме подучава „да су сујета, глума и лицемерство провидни и кратког даха“. Тако сам и мислио!!! И уверио се ко зна колико пута. Али нисам знао да сам се „пропео изнад свих врхова науке, признајући као најбоље оне књиге које скрпљено састави(х), хвалећи се њиховим бројем“.

Рекох, ја сам пиљар а не научник, нити писац.

Скрпљавам истинита сведочанства, између бројних обавеза које свакодневно обављам, и нисам одговоран што људи читају те моје скрпетине које (без моје кривице) доживљавају по више издања.

Нисам крив што их рекламирају несебично Атанасије, Велимир, а ево сада и ДР.

Од кад` се појавио његов текст *Писанија Грешној Милоја – Аршин* иде као алва.

Уосталом драгом ДР-у и људима његовог кова који говоре да су мудри сам се извинио и дао реч на стр. 221-223 другог издања *Изјубљеној јајњеша* (Ниш, 2016) да нећу писати књиге које треба да пишу умнији и мудрији.

Тад обећах да ћу писати нешто сасвим друго. Реч одржах: управо је изашла моја књига (опет се хвалим) *Сјомени, дужи од живојџа*, а данима и ноћима радим на *Речнику сјарој Драјачева*. Надам се да то ДР-у неће сметати.

А *Аршин* није књига.

Рекох, то је нарамак докумената.

Кажу да *истина највише боли*.

Зато разумем тај болни грч драгог нам ДР-а, који га је избацио из равнотеже, па је у посртању морао да се докопа Јевтићевих, Амфилохијевих и Илићевих поштапаоних средстава.

Кад бих га срео, а избегава ме у потоње време, предлажио бих му мелеме: смирење и послушање!

И поглед у огледало.

Ал да не буде оно из *Снежане и седам љака*, које му потурају они који имају потребу да му лицемерно угађају еда би им васпоставио илузију „лекциодржача“.

Заиста, Славко Радовановић је открио Дабарско издање *Законоправила* и издање Министарства правде владе Србије. Ни једно ни друго нисам прочитао. Тим туђим перјем мене окити ДР. Али, свакако, мени може бити на утјешеније да нисам само ја „скрпачија“. Има их, дакле, још. То су ови аутори поменутих издања *Законоправила*.

Наша је срећа да имамо једног чистунца који ће наше скрпетине бацити под ноге јуначке где им и јесте место, одважно их изгазити, на стуб срама прибити а његове премудрости воздигнути на пиједестал апсолута и прогласити их аксиомима.

Да се знаде ко коси а ко воду носи.

Јабогме.

Вели ДР да сам слепо служио Титу, плагирајући тако папиног прстеноносца Амфилохија – а ја то опет засведочих у мојим брзоскрпарама да не наводим којим, испашће да се опет хвалим.

Интересантно је то да ДР би рецензент документарне (брзоскрпљене) књиге¹⁸ из које се види да је моја маленкост учинила побуну против комунистичког режима пре 34 године, кад су ДР и Амфилохије ћутали и правили се да нису одавде. Да би сад кад се утро траг титоистима и кад су безбедни, мене прогласили за оно против чега сам јавно устао а што су се они (титоизам) ћутањем одобравали, ако је веровати оној: *Ћутање је знак одобравања*.

Говорећи о „чинији сочива са задњом намером – да све вишеструко уновчи“ ДР је плагирао и фалсификовао научно откриће ексминистра мр Велимира Илића објављено у *Ушћу министру Велимиру Илићу* (1 и 2).¹⁹

Додуше, ДР је мало прибегао преформулацији Илићевог изума па је његов „тањир посног пасуља“

¹⁸ *Тајна дегине фиоке*, (ур) проф. др Љубомир Љуба Протић, Ниш, 2015.

¹⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=L4CLJqFwekU>

заменио „чинијом сочива“. Све остало је *ко јаје јајеиу*.

И још је ДР плагирао и фалсификовао научно откриће (ч)емеритуса др Атанасија Јевтића која је објављено под насловом: *Екуменистичка фарса 3 или груи уиук Аианасију Јевтићу*:²⁰

Знам да је плагирање докторских титула и „научних дела“ сада модни тренд, али да ДР као човек старог кова прихвати то помодарство, па још да посрне дотле да преписује од Амфилохија, Атанасија и Велимира – томе колачу се ваистину нисам могао надати.

Благо Славку: од стране премурдог ДР-а је проглашен за „неспособног“. Та квалификација, обзиром на ауторитет квалификатора, има снагу *необоривої научної доказа*. Ако се зарати он може да покаже *доказ* и неће бити мобилисан. И у позадини може бити користан. Ако ништа друго моћи ће да се хвали да је пре рата био *умишљени йисац*. Само нек' припази, да случајно не покаже било какво несагласје с ДР-овим аксиомима, јер би могао за трен ока бити проглашен за дугорочно срачунатог ратног профитера.

Охохо: ево ми још једног кума: ДР ме кртштава „сићушном душом разметљиве памети“. Каква

²⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=lsUhaEyxbdo>

част имати кума горостасне душе а препаметног, прмудрог, преученог, прескромног, смиреног, екстра васпитаног, човекољубивог, љубвеобилног...

Наш ДР призире да би могао бити *искључен из Цркве!!!* Није он те среће да га издајници и јеретици, папине прстенлије и вероломци избаце из свог друштва. А и зашто би кад су све његове наде и рачунице усмерене „на измирење и уједињење“ с њима?

Него да ми је брат Славко ближе питао бих га: да ли „неспособни“ људи могу да протумаче речи Светог Николаја: *На ѿри вере оком намиѡују, а ни једну ѿраво не верују???* Али, пошто је он далеко, а верујем попут мене заузет *кришћавањем јарића*, нећу га узнемиравати.

Наравно ДР је, како вели, с правом јавно говорио. Да на то има право, није морао да нам доказује. Али ко Владици, Славку, проф. Мићуновићу, мени и другима даје за право да јавно говоримо – питање је сад. А поготову да се супротставимо ДР-овој премудрости да Владици каже „нећу“; да наговори Владичине духовне кћери да забране свом духовном оцу и свом владики да дође на манастирску славу у свој (пардон: ДР-ов) манастир, односно „моју кућу“ (како каже м. Јелена)...

И још један бисер премудрости: моја је „жеља“ да ДР буде искључен из СПЦ!!! Ово са мојом „жељом“ да му се то деси је, верујем, нека високо-

интелектуална пошалица чији (без)смисао нисам разумео. Има једна народна: *Што не може бити о том немој љоворити*.

Напротив, ДР ће заслужити орден од Патријарха ако извојује још коју Пирову победу. Доста опадача владике Артемија је *заслужено* на своје јуначке груди већ окачило Патријархов орден. Зашто не би и ДР, поготову сада кад се офирао да је намерачио да се с њим „уједини и измири“ а преко њега и са свима онима које је земајле оптуживао за вероиздају, укључујући и „светог им оца“.

На 10. страни у трећем пасусу ДР доказује да му орден не гине. А у задњем пасусу сиђе до мере која заслужује да му се упути искрено саучешће, јер се саплете и тетурајући се забаса у сокак сеоских аброноша.

И још вели да је мени важан „обрт капитала и профит“. Ускоро ће избор нове владе, па би ДР могао бити бриљантан министар финансија за шта га препоручује свепознање у вези *обрта капиталa и профита*.

Министар мр Велимир Илић је утврдио да сам ја *ојасан њиш који је најравио велику екију која код њега* (Милоја) *ради беслајно* (в. *Изубљено јајње*, 2 издање, Ниш, 2016, стр. 260). Том открићу се придружује ДР говорећи да је Славко Радовановић *мој*

йослушник. Додуше, да ли бесплатан или му ја као срачунати шићарџија и профитер плаћам, не зна се баш тачно. Засад.

И на крају врло сам почаствован посласицом једног научног саветника (САНУ) да спадам у *йордељивце* и „глупе пријатеље“ владике Артемија, те да сам Владикин „аутоматски непријатељ“.

Не знам како се Славко осећа откад умишља да се са мношћу виноу у књижевнике? Предлажем му да се тог умишљаја одрекнемо. И то јавно. И да он као раденик и то „неспособан“ и још „послушник“ и „умишљени књижевник“ и ја као пиљар па још: *брзоскрџац, умишљени књижевник, йохлейник за обрџом кайиџала и йрофийом, йордељивац, йлуџи йријашељ, ауџомаџски неџријашељ, носилац злих жеља, човек йосрнуле савесџи, йлумац, шићарџија, крсџилац јарића, сићушина душа размеџљиве йамеџи, некад слеџи слуџа Тиџов а сада слуџа `свеџиої сџарца`, задџонамерац вишесџрукої уновчавања, суџеџни йлумац, циник, лицемер, хвалисавац, соџвор изоџаченої лика, йроџиџач изнад свих врхова науке, йромоџер књиџа које скрџено сасџави(х) хвалеџи се њиховим броџем, клеветџник, усмеравац верника, јуриџник, йреформулаџор, йилићарски оџонашаџељ, йневник, секџашима наликујуџи, самодавалац ореола, бојаџија у црно, некасџиџанковић, заблудели заслеџљенко, осџрашћенко... – дакле, предлажем да*

ту част књижевника препуштимо великодушно мудро ДР-у и свима онима о којима говори апостол у посланици Римљанима (1, 22).

Што се мене тиче, благодаран сам ДР-у – свезнадару што ме несебично окити спасоноснијем перјем порадивши крајње серјозно на моме смирењу.

Нелицемерно молим ДР-а да настави своју *мисију* – еда би једним метком убио два зеца: он ће се попримаћи ордену и остварењу свог сна и своје „наде за уједињење и измирење“, а нама *јорђељивцима* ће причетворити да се, његовим трудом, смирујемо еда би се бар за длаку примакли блаженствима и да устрајемо на тесној и трновитој стази којом смо се упутили.

И за крај: упућујем ДР-у моје честитке будући да је надгорњао Атанасија Јевтића, Амфилохија Радовића и Велимира Илића у богатству паторескних епитета којима креативно и научно исписа моју биографију, с једне, и украси свој објективни, непристрасни, достојанствени, одмерени и надасве неизопачени лик, дело и научни реноме, с друге стране.

Јер, као што је некадашњи министар Стане Доланц био невинашце за министра Илића (устврдио сам то и доказао јавно рекавши: *Министар Доланц, иначе немачки швијун, је лађао једном дневно, а*

Велимир Илић лаже на сваких 5,6 секунди), тако су поганоусти Атанасије и папољубиви Амфилохије за ДР-а мале бебе, јер они за седам година у безброј наступа нису могли да ми нађену толико имена, колико је то пошло за руком ДР-у при једном наступу.

И зато га, са радошћу великом, проглашавам за екстра кума.

Кума плус!

И као што се радовао онај воденичар из народне сказке кад је угледао кума који носи џак са житом ускликнувши: *Блаіо мени, ево моја кума биће два ујма* – тако и ја велим:

Благо мени кад ја имам премудрога кума плус,
Животопис ће ми бити богат неће бити кус.

О Блаіовесіима 2017. іодине Госіодње

*Милоје Сіевановић
од оца Светіолика
и мајке Јуіославе*

П.С. Подсетићу ДР-а на текст Жељка Жугића Которанина: „Хорепископ у Епархији рашко-призренској у егзилу“, ком тексту је он пружио пуну мо-

ралну и сваку другу подршку а који текст се завршава речима: „Дакле, у постављању хорепископа Николаја ниједан канон није повређен, као што неће бити повређен ни постављењем и других хорепископа, уколико црквене прилике у Епархији рашко-призренској у егзилу то буду изискивале. На такав начин се чисто, без компромиса, штити правоверје од екуменистичке свејереси.“

Тврдим, врло одговорно, и то могу доказати, да је ДР заступао идентичан став!!!

5

СЛАВКО РАДОВАНОВИЋ:
НАУКА МИОДРАГА ПЕТРОВИЋА

Реаговање на текст Миодрага Петровића, Новинар.де, 26.04.2017, тема Др. Петровић & Грешни Милоје

„Брате Милоје, не само да дозвољавам да објавиш оба моја текста, која ти достављам, него бих имао још један ако могу. Твој у Христу брат Славко“ (10. јун 2017).

Прочитали смо Вас, господине Професоре!
Маска Вам је спала.

Сада, кад вам се омаче да се легитимишете говорећи: „Због тога сам изгубио наду да се с њим (вл. Артемијем – оп. С.Р) може рачунати на измирење и уједињење“ – све је јасно.

Дакле, Ваш проблем није што Патријарх каже да је екумениста, што више епископа носи папино кардиналско прстење, што папу зову „свети отац“, што се моле са јеретичима, што срушише вековни богослужбени поредак, што руше иконостасе, што се проглашавају бискупима, што уводе жене у олта-

ре, што учествују на издајничким и јеретичким саборима, што потписују примат папе, што прогоне *Доїмаїику* Светог Јустина са Богословије, што зизјулавштином трују младе богослове будуће сејаче кукоља...

Ваш проблем је, колко сам Вас разумео, то што владика Артемије неће да се мири с тим безакоњем и што неће да се присоједини јеретичима. Очигледно за Ваше снове и Ваше изгубљене наде морате тражити друге савезнике или их сами производити попут Јелене, Небојше и сл.

Ви сте нас, господине, да простите, фолирали читаву деценију. Ваш циљ, дакле, није био очување оне вере коју смо наследили од предака наших и коју нам је утемељио и на чување предао Свети Сава. Ваш циљ је: *Добро јуїро, чаришїјо, на све чейїри сїїране.*

1. Сад нам је јасно зашто прикривате труд и дело проф. Сергија Троицког (Вашег ментора) у вези са превођењем *Законоїправила Свейїоїа Саве* на савремени језик. Да ли сте, господине, заборавили да: *Нема нишїїа їїајно шїїо неће биїїи јавно, ни сакривено шїїо се неће дознаїїи и на видело изиїїи* (Јеванђеље по Луки, гл. 8)?

2. Сад нам је јасно зашто сте хтели да навучете Владика и све нас на танак лед предлажући и инси-

стирајући на томе да се хиротонише епископ на неканонски начин (заклињући се да ћете тајну за то однети у гроб) и објашњавајући да је то потреба и да нужда закон мења чиме сте се уздигли на ниво оног непомјаника који је говорио да се „не треба држати закона ко пијан плота“.

Сад видимо како бисте се сладили и „прославили“ да је Владика, не дај Боже, прихватио да учествује у тој Вашој нечасној, неканонској игри, када Вам чак сметају хорепископи који су канонски хиротонисани (упркос томе што сте Ви само за једног „имали разумевање“). За наше спасење Ваше „разумевање“ је безмало важно колико и лански снег.

Сад видимо разлику између Вас и Владике (кад се упореди Ваше писмо и Владичин одговор): из Владичиног писама провирује анђеоска љубав и смирење, а из ваших злоба, острашћеност, мржња, врашки немир, уцена. Да, да: уцена и пакост.

3. Сад нам је јасно зашто сте нас наговарали и убеђивали да треба да се региструјемо под другим називом ако не може као *ЕРП У ЕГЗИЛУ СПЦ*.

Хтели сте, веома је очигледно, да учините услугу онима којима се тобож супротстављате ради очувања вере, а у ствари да нас гурнете у раскол.

Ми, обични смртници, веровали смо Вам – али Владикау је Бог сачувао и Ваш паклени план је још једном пропао.

4. Кад су сви Ваши, не баш славни, планови доживели слом, учинили сте очајнички маневар: наговорили сте Јелену да уместо Вас направи уцену и „баци Владiku на колена“. Кад њена сумашедша идеја (да ли њена или Ваша – Ви то знате, а и Бог зна) није дала резултат који сте Ви својом стратегијом и тактиком осмислили и кад сте видели да сте једно сестринство уништили, оставили без духовног руководиоца, без богослужења, без исповедања, без причешћивања – онда сте Ви преузели улогу њиховог духовника, вође и спасиоца. И почели полако (као када се кува жаба) да их припремате за „измирење и уједињење“. А да бисте тај задатак извршили и да бисте себи дали вредност коју немате, почели сте да клевете, да причате којештарије и да пишете памфлете. Прво против Владике, а онда редом: против Милоја, проф. Мићуновића, хорепископа Максима и Наума, о. Иринеја, моје маленкости и, како рекосте: „других, њима сличних“. При томе Вам вазнесењско сестринство служи као топовска храна за атак на владiku Артемија, а сироте вазнесењске смућене сестрице су Вам заморчад за спровођење душепогубних експеримената.

Сад видимо да Ваша ревновања наликују на она Иринеја Буловића из писма вл. Лаврентију из Атине 7480/1972. године који је био тобожњи огорчени „непријатељ“ екуменизма док се није дочепао

митре и деканске катедре на Богословском факултету па онда отуд протерао Светог Јустина и почео да сеје кукољ екуменизма по светосавској Цркви.

Њега смо са закашњењем од преко четири деценије прочитали пошто нас је преварио и нанео грдне ране мајци Цркви, разарајући је јересју екуменизма и папизма.

Вас смо, срећом нашом, захваљујући Вама и Вашој сујети и злоби прочитали на време. Односно Ви сте се сами демаскирали, откривши нам вашу наду (план) о *измирењу и уједињењу* с јеретичима. Били смо у заблуди само једну деценију.

Значи: Кад сте у свом опадачком јуришу (не кажем да сте јуришник, него да некоректно и непринципијелно јуришате на Владику и његово богомољно стадо) прекардашили, брат Милоје је поређао чињенице у *Аршину* укључујући и моје писмо, за које Ви тврдите да није моје. Ваљда ћете поверовати да је ово сада моје. Али без обзира на Вашу неверу (пошто Вам је вера таква каква је) чињенице су чињенице. И шта онда Ви чините: уместо да чињеницама погледате у очи, да се покајете, да Јелену поучите како треба да се понаша једна монахиња према свом духовном оцу... Ви тонете дубље у глиб од кога Вас нико (ако се не покајете) не може опрати. Јер *вода све ојере до црној образа* како каже народ.

И Ви, у агонији, са једног сумашедшег колосека – уцене и клевете сада Вашим другим памфлетом који сте уместо јарића (што нама приписасте) крстили: *Писанија Грешној Милоја* – прелазите на други колосек: почињете да претите објављивањем Ваших памфлета и сл. Заборавили сте да је народ казао: *Ко се врабаца, ѿлаши нек не сеје ѿроју*.

Ако ме нећете тужити за повреду ауторских права, дајте ми писмену дозволу да ја одмах, заједно са овим писмом објавим све те Ваше памфлете и умишљене мудрости. Уосталом, отворите стр. 65/66 *Аришина* и видећете да вам је Владика благословио да објавите свој памфлет али и његов одговор. Ви сте урадили прво а за друго *смерно* Владици рекли: „Нећу!“.

Е зато ћемо ми објавити све оно што Ви нећете. Ваши памфлети ће бити Ваша највећа брука и срамота. Они ће Вас демаскирати до голе коже.

Вашу недоследност, лицемерје, невиђену сујету, ужасан интелектуални и морални пад можете видети поређењем примера I и примера II која ћу Вам сада (за илустрацију) навести и из којих ћете се уверити да су били у праву Свети оци кад су рекли: *Оно што ћеће морати да ѿреѿиѿиће десѿће вам се збоѿ начиѿаних људи* (Свети Козма Етолски) и из којих ћете се уверити да су апостоли били у праву кад су

рекли: *Јер кад њознаше Боја, не њпрославише Га као Боја нији Му захвалише, не њо залудеше у својим мислима, и њошамне неразумно срце њихово. Кад се ѡрађаху мудри, њолудеше* (Римљанима, гл. 1).

О чему се ради?

Милоје Стевановић је човек кога старији памте као храброг и неустрашивог борца против комунизма који је пре 34 године због истине коју је изнео проглашен за непријатеља државе и компартије. То његово „храбровање, правдољубље, истинољубље“ Ви с правом истичете као рецензент документаристичке књиге „Тајна дедине фиоке“ из које се то види црно на бело на 450 страна.

Тог човека сви знамо као онога који је први пружио уточиште и кров над главом рашко-призренским монасима, духовној деци прогнаног владике Артемија, због чега је од стране људи (који носе папино прстење и папу зову „свети отац“) а са којима Ви желите да се „измирите и уједините“ искључен из Цркве.

Међутим, кад исти човек Вама храбро и поштедно каже правду и истину Ви почињете да га пљујете горе од Атанасија Јевтића и да га етикетируете горе од чланова ЦК пре 34 године.

Ја сада нисам начисто ко сте Ви, господине Професоре?

Да ли је Ваше право лице било кад сте говорили истину?

Или је Ваше право лице кад сте сатрвени мржњом и гордошћу изумили ружноће недоличне кочијашима па чак и поменутом Атанасију?

Нека Вашу недоследност потврде искључиво Ваше речи, с тим што су подвлачења Ваших речи моја:

Пример I

1. Давне 2008. Ви, господине Професоре, пишете својом руком: „Драгом брату у Христу Милоју Стевановићу неуморном ревнитељу за правоверје, истину и правду у складу са богомудрим порукама сабраним у *Законом правилу Свештога Саведарује о Савиндану 2008. Миодраг М. Петровић.*“ (В. *Тајна гегине фиоке*, Ниш, 2015, стр. 288).

2. После тога се придружисте вазнесењској аброноши и преваранту која лансира причу о Милоју као „двоструком играчу“ (који ради за цркворушитеља Хризостома а прави се да је анти-екумениста) па потуристe људе да му то скрешу у лице кад смо пред београдском Патријаршијом бра-

нили од лустрације блажено-почившег патријарха Павла. (За Вашу информацију аутобусе за народ из Чачка и околине је платио један *ѿркач за обрѿом кайѿѿала и ѿрофиѿа, ѿлуѿи ѿријѿѿељ, сићушна душа размеѿљиве ѿамеѿи, вишесѿируки уновчавѿѿељ*).

То је било оног дана кад сте се Ви, по ко зна који пут, кукавички извукли и нисте дошли на протест, пред Патријаршију, иако сте нам то чврсто обећали.

Кад вазнесењска лажара и аброноша баци и погази монашку ризу и оде у свет, а Вама и Јелени (која Вас обожи) дође однекле у главу па схвативши да нисте били у праву окретосте плочу: Милоје вам поново ваљаде.

3. Такође, Ви ћете господине Професоре на позив оне која Вас обожава (Бог да јој опрости), на дан Светог Симеона Мироточивог 2014. рећи нешто невероватно:

„Прозваше ме иако поред мене ту постоје и много бољи говорници од мене. Уосталом осведочили сте се кад је брат Милоје говорио доле испред старог Вазнесења. Прозваше га и четвртим јерархом, ја мислим основано.“ (В. <https://www.youtube.com/watch?v=ZrH9y6fo3Go> Prof dr Miodrag Petrovic na parastosu ocu Savi Vaznesenjskom)

4. Исто тако, Ви ћете господине Професоре, 2015. у својој рецензији књизи „Тајна дедине фиоке“ написати дословце ове речи: „Казивања г. Милоја Стевановића, знаног као ‘Грешни Милоје’, и казивања других о њему, представљају особено свеочење не само о његовом животном путу, него и о средини која га је окруживала и која га окружује, почев од породице до представника грађанских и црквених власти. Без икаквих скривања или преиначавања чињеница, чак и оних које ником не би биле пријатне, овде се без устручавања обзнањује, чиме се на видело износи оно чиме је главни јунак ове књиге испуњен, тј. стања која се могу назвати: храбровање, правдољубље, истинољубље.

Препреке, које су му у животу наметане, нису у његовој души рађале обесхрабрење, још мање малодушност, него су представљале подстицај и подстрек за нову снагу, радост и наду у боље дане, колико за себе, толико и за друге. Као по правилу, свака препрека рађала му је неко добро, за које ни час, ни место није могао унапред да зна. Али, знао је нешто друго, а то је – да о томе одлучује Онај Коме је подредио све своје живљење.

Својим казивањем и сведочењем Грешни Милоје удара печат времену, месту и околностима под којима је живео, дубоко свестан да никаква случајност није то што је рођен тамо где је рођен;

што су збивања око њега била таква каква су била; што се определио да несебично, милосрдно, другима служи; што се посветио не само приватном предузетништву, него исто толико и успешном списатељству. У свему томе треба видети разлоге за то што се његове књиге радо и лако читају, у којима посебну драж чини језик пун народне мудрости и старинског начина изражавања. Зато се и ова књига, својим садржајем и језиком, који се на овај начин чува од заборава, сама препоручује читаоцима. Београд, април 2015.“ (В. *Тајна дегине фиоке*, Ниш, 2015, стр 21).

Пример II

Када угледасте, на основу чињеница које Милоје изнесе у књизи „Аршин“ да Вам је аршин“ рђав у поређењу са „аршинима“ које Вам он предочи укључујући и моју „послушничку, умишљену, нискостну и неспособњачку“ маленкост, Ви онда рекосте односно написасте господине (мада те ругобе не би исписао господин) такве погрде које заиста не приличе једном научном раднику, једном старцу, једном преводиоцу *Закономјравила*, називајући „брата у Христу“ – како написасте пре 9 година, а слич-

но поновисте пре три, па пре две године и ко зна колико пута, називајући њега и његовог кума Милоша (цитирам Вас): „Ово су апостоли Петар и Павле“ – мислећи вероватно да ћете их прелестити и похвалом спалити.

Него да видимо шта рекосте, господине Професоре, за брата Милоја, по изласку *Аршина*. Рекосте да је он: *брзи скрѣац, умишљени књижевник, ѿркач за обрѣом каѣиѣала и ѿрофиѣа, ѣлуѣи ѿријашељ, неѣријашељ, ѿордељивац, зликовац ѣјј. носи-лац злих жеља, неко ко је ѿосрнуле савесѣи, ѣлумац који крѣиѣава јариће, шићарѣија, сићушина душа размеѣљиве ѣамеѣи, слеѣи слуѣа, сујеѣињи човек задњих намера, вишесѣтруки уновчаваѣељ, ѣлумац, циник, лицемер, хвалисавац, који је изоѣаченоѣ лика, који се ѿроѣиње изнад свих врхова науке, скрѣаѣѿор и хвалиѣа, клеветѣник, који усмерава вернике, јуриѣишник, ѿреформулаѣѿор, ѣилићар, оѣонаѣаѣељ, ѣневник, који је налик секѣаѣиѣама, који себи сѣаваља ореол, који боји људе у црно, који је неваѣиѣиѣан, за-слеѣљен, осѣираѣићен ѣѣд ѣѣд.*

Ово господине Професоре није Милојева срамота.

Ово је Ваша срамота!

На пример: До јуче су његове књиге биле „успешно списатељство. У свему томе треба видети разлоге за то што се његове књиге радо и лако чи-

тају, у којима посебну драж чини језик пун народне мудрости и старинског начина изражавања“ (то Ви казасте за све његове књиге – после тога је изашло само „Изгубљено јагње“ које сте Ви још у рукопису прочитали и извршили неколико словних исправки).

А данас из истих (Ваших) уста и пера изађе Ваш утук којим сами себе демантујете тако што тог *усїешної сїисаїѣља* прекројисте у *умишљеної књижевника*, обичног *скрїацију*: „Извештио се Грешни Милоје да набрзину скрпи књигу, нешто маказама, а нешто преформулацијом...“

Или: Ви га ауторитативно прогласисте као неког халапљивца који јури за обртом капитала и профита, и као срачунатог вишеструког уновчитеља. Не могу веровати да то рекосте Ви, будући да недавно написасте, да се он: „определио да несебично, милосрдно, другима служи“.

Заиста, претходни пут истину рекосте: покљонио је кућу и имање избеглицама из Далмације, покљонио је имање и 10-12 грађевина, механизацију и др. избеглом монаштву рашко-призренске епархије, ктитор је манастира Светог Николе и испоснице Светог Пимена Великог... Уосталом у књизи којој сте Ви рецензент виде се многа дела његовог милосрђа и добротинства.

Реците ми Професоре: може ли човек похлепан на капитал, профит, уновчавање у исто време несеквично и милосрдно другима служити?

Професоре, за име Бога, шта Вам би?

Зар ваша сујета и гордост може до те мера да унизи здрав разум?

Уствари, Ви сте сами, при чистој свести и здравом разуму, одговорили на моја питања.

Да Вас подсетим, Ви написасте:

„Мржња и жеља за осветом и понижењем било ког човека, представља тешко обољење од којег човекомрзац сам мора да се лечи; други од тога не може да га излечи“ (Ове Ваше речи су овековечене у књизи: Грешни Милоје, *Не дај душу, роде*, Ниш, 2013, стр. 323).

Као питомац Војне академије бавио сам се феноменом хомо дуплекса што је колоквијални назив за особу која има дупле стандарде. Таква особа је унутар себе подељена и растрзана, јер има антагонистичке жеље, с једне стране приватне, а с друге оне које се јавно исказују. Ту лежи Ваш проблем, драги Професоре!

Ако Вам нека нечиста сила не да (а види се да Вам не да!) да се покајете, саветујем Вам да се обратите лекару. Народ каже: *Док је века биће и лека*. Нека Вам Бог да да се ишчупате из искушења кроз која пролази сваки хомо дуплекс.

И нека Вам Бог помогне да се *избавиће од лукавоја* који Вас је, очигледно, поробио и наметнуо, што бисте Ви рекли, „тешко обољење“ које Вас гони да газите, понижавате, чините освету многима око себе, па чак и дојучерашњим пријатељима.

Ово „пријатељима“ под претпоставком да им нисте били пријатељ из рачуна или лажни пријатељ, на коју помисао ме наводи то да сте хтели своје *пријатеље* да преведете жедне преко воде. Кад то нисте успели, пали сте и у том паду се изрекосте: „Због тога сам изгубио наду да се с њим (владиком Артемијем) може рачунати на измирење и уједињење“.

И тако пуче Ваша брука.

И Ваша срамота.

Та Ваша срамота, господине Професоре, Милоју (а и свима нама) може бити на корист јер како сами рекосте: „Препреке, које су му у животу наметане, нису у његовој души рађале обесхрабрење, још мање малодушност, него су представљале подстицај и подстрек за нову снагу, радост и наду у боље дане, колико за себе, толико и за друге. Као по правилу, свака препрека рађала му је неко добро, за које ни час, ни место није могао унапред да зна. Али, знао је нешто друго, а то је – да о томе одлучује Онај Коме је подредио све своје живљење.“

Ово право рекосте.

И још у једној ствари Ви сте били у праву: Моје писмо у „Аршину“ није баш моје у потпуности, јер

сам дозволио да Милоје из њега (као аутор књиге) избаци поједине делове и квалификације (убеђујући ме да је *Професор наш саборац, да је научни радник, да је стварији човек и да није лицемер и увлакач јерейицима који харају српском ђајријаријом*).

Попустио сам му и сад се кајем.

А, истине ради, обзнањујем Вама а ускоро ћу то обзнанити свима да сам том приликом написао, поред објављеног, и ово (цитирам део мог писма Милоју, који је он изоставио из књиге):

>> Својевремено у старом Вазнесењу, Професор је имао обичај, после литургије да држи беседе. Уочи једне од њих ја му предложих да замоли верни народ да потпишу једну петицију, којом смо се солидарисали са браћом из Новог Сада. Циљ те петиције је био да се осуди безакоње Иринеја Буловића који је већ увелико разарао биће наше Свете Цркве. Ја сам испред Законоправила, затражио и благослов м. Јелене да после Професорове беседе, сакупим потписе верујућег народа. Он се, такође, сложио с тим рекавши: „нема проблема“. Његова беседа је текла у недоглед, тема је била све друго осим горућих проблема у СПЦ. После више од једног часа, народ је полако почео да напушта ту беседу. Када је приметио да се, иначе дупке пуна трпезарија

скоро преполовила, он је дословце заурлао: Станите, где сте пошли!

Поједини су му гунђањем одговорили, мало непристојно, са „немој да ...“

Елем, заврши се његова его промоција, која је све била само не и душекорисна. Ја га стидљиво подсетих да замоли народ, за оно што се предходно договорисмо. Тада се деси нешто због чега ја замало не добих и фаркт. Он, из чиста мира, заурла: Какви потписи? Имате ли ви благослов владике Хризостома? Шта ви мислите да уништите овај манастир и мати Јелену? Ко сте ви?

Бог милостиви ми даде смиреност и ја некако дођох до микрофона. Рекао сам да га ценимо као једног великог познаваоца Византије, као и другу браћу попут Влада Димитријевића, Жељка Которанина, др. Жарка Гавриловића, Предрага Драгића Кијука, и многе друге којима је стало до очувања православља, али да је дијалог између нас веома неопходан и треба да се чује и глас нас малих, који нисмо на тим академским висинама, али да смо и ми деца Божја и уди Цркве Његове.

У том се проломио аплауз народа и поједини се вратише да виде шта се то догађа. Искрен да будем било ми је непријатно, јер се нелагодно осећих пред великим бројем људи. Завршисмо то потписивање.

Време пролази, дешавају се крупна збитија, међу којима се, у низу многих, отвара и катакомба у Врњачкој Бањи. О празнику, Светог апостола Томе, смо, ако се сећаш, брате Милоје, твоја супруга, моја супруга и ја дошли на храмовну славу. Професор се здрави са тобом и сестра Надом. Потом, прилази мени са намером да клечећи у блату иште од мене опроштај, због оног свог некоректног поступка својевремено у старом Вазнесењу. Ја сам завапио: не чините то Богом Вас кумим, ја сам тога недо-стојан!<<

Ово, и не само ово, је брат Милоје, додуше уз мој пристанак, избацио и скреасао ми је односно ублажио многе моје искрене квалификације којима сам описао Ваш лик и дело. Тако је то било, господине Професоре! И сада после свега што сте учинили ја почињем да се кајем, што Вас нисам оставио у блату. Али, ево својим памфлетима сте се сами обла-тили до за врат!

Имао бих још много шта да Вас подсетим, али верујем да ће бити Ваших памфлета још, па да оставим нешто за те прилике. А сада бих Вам поставио једно питање, као ученом човеку:

Да ли се ово, господине Професоре, остварује
2. Посланица апостола Павла Тимотеју (гл. 3) у којој

апостол каже *да ће људи постојати саможиви, хвалише, поносили, хулници, непокорни родитељима (вероватно је мислио и на духовне родитеље), неблагодарни, неправедни, нељубавни, немирљиви, оца дачи, неуздржници, бесни, недоброљубиви, издајници, нали, надувени, који више маре за сласти неће за Бога, који имају обличје побожности, а силе су се њезине одrekli. И ових се клони.*

Слушајући глас апостола, ја ћу се од сада клонити Вас, господине Професоре, јер сам Вас препознао. За мене сте (док се не покајете) *вук у јајњемој кожи.*

Али, истовремено Вам дајем чврсто обећање да ћу и сада и свагда на Ваше неистине говорити *ни по бабу ни по сирчевима већ по правди Бога истинито* – како су нас училе наше мајке Јевросиме.

Наиме, на питање Светих Отаца: *Зар ће камење поговорити а ти да ћутиш?* Одговарам: Нећу ћутати!

На крају, дозволите ми да Вам се обратим са: **Ваша висости!**

Зашто?

Зато што сте записали: „С обзиром на изражену нискост владике Артемија (скривено), о. Иринеја, Грешног Милоја, Славка Радовановића, проф. др Милана Мићуновића и других њима сличних“...

Као неспособан човек (како ме Ви почаствова-
сте) знам значење речи: нискост = *їодлосїї, неча-
сносїї* и знам да су њени синоними: *неморал,
оїакосїї, їокварењашиїво...*

Ваша висости,

Учинили сте ми част што сте ме избацили из
свог и Јелениног друштва и уврстили у друштво које
побројасте.

Кад сам прочитао те речи, Ваша висости, сетих
се речи Господових: *Тешко їеби, Хоразине! Тешко
їеби, Виїсауго! И їи Каїернауме! Који си се до
небеса їодиїао до їакла ћеш їроїасїи.*

Не знам зашто су ми пале на памет ове речи,
али поуздано знам да су речи Ваше висости (о „нис-
кости“) највећи морални пад који као старац који
има, Божјом милошћу, шесторо унучади, угледах
под Сунцем. Та морална наказа је круна Ваше маске
коју сте успешно носили. До небеса сте се подигли!
Нека би Вам Бог дао покајање, да не бисте пропали
докле и Копернаум.

Ваша висости,

Дајем Вам своју реч да ја немам никакве зле по-
мисли према Вама, нити, не дај Боже, трунку
мржње. Али не могу и нећу да прећутим Ваше кле-
вете, неистине, манипулације, надутост, лицемер-
ство и опсенарство са којим сте успели неке смерне

а наивне душе да преведете жедне преко воде. И осећам мучнину пред Вашом дволичношћу. Прелистајте Ваше текстове о владици Артемију и упоредите је са Вашом речју: нискост. И сами ћете се згадити, на своју висост, ако до сада нисте.

Молим се Богу Свемилостивом да Вам подари свако добро, а нарочито покајање.

Све се надам да Вас је сустигла старачка заборавност те да због тога тако жестоко нападате оно што сте од 2008, па донедавно, бриљантно, срцем, душом, знањем и разумом бранили.

Због тога Вам праштам Ваша ружења, па и „нискост“, „умишљеност“, „неспособност“... – али имам потребу да Вас упитам: да ли је Ваше „господско ружење“ елегантније и отменије од џамбаске, кочијшке и атанасијевске псовке?

И још нешто: Ако су поступци нас које потрпасте на гомилу „нискости“ – по којим научним (будући да сте научник) критеријумима су ваши поступци „високи“ или „високоумни“ имајући у виду чињеницу да Ваша лексика није нешто нарочито ни пробрана ни господска?

И молим Вас да ми опростите што сам неспособан, како с правом рекосте. Али, мени Бог није дао памет и мудрост коју даде Вашој висости, но ја сам му благодаран што ми даде бар снаге да у зноју лица

свога исхраним и изведем на пут своју дванаесто-члану породицу.

Христос васкресе!

Ово написах у Велику среду, 2017. јер ме Ваши поступци подсећају на страшно збитије које се догодило на данашњи дан пре 1984 године.²¹

Славко М. Радовановић
ул. Вука Караџића бр. 9, Лучани

²¹ Дан када је Јуда Искаротски издао Господа Исуса Христа за 30 сребреника

6

ВЕЉО ВУКАЛОВИЋ:
ДВА ЛИЦА
ДР. МИОДРАГА ПЕТРОВИЋА

Тема др Петровић & Грешни Милоје Новинар.де
27.04.2017

„Господине Милоје, чини ми част да се мој текст, који Вам у прилогу достављам, нађе у Вашој књизи. С особитим уважавањем, В. Вукаловић.“

Др Миодраг Петровић, научни саветник Историјског института САНУ у пензији је заслужан зато што имамо, додуше сада не једини, превод *Законоправила Свјетлоїа Саве* на савремени језик. Због тога, и не само због тога, др Миодрага Петровића сам уважавао и ценио.

Такође, Миодраг Петровић је веома заслужан, уз Предрага Драгића Кијука што је настављено издавање часописа *Свјетли Кнез Лазар* Епархије рашко-призренске у егзилу. Г. Петровић је био веома активан члан редакције тог часописа донедавно, у коме су објављивани и његови текстови. Поводом текста г. Миодрага Петровића *Писанија Грешної*

Милоја, немам шта да кажем: г. Петровић је све рекао. Али не о Грешном Милоју како гласи наслов његовог текста, него о себи.

У његовим речима: „С обзиром на изражену нискост владике Артемија (скривено), о. Иринеја, Грешног Милоја, Славка Радовановића, проф. др Милана Мићуновића и других њима сличних“ препознао сам се и са поносом истичем да и ја, срећом, спадам у те „друге њима сличне“, па осећам моралну обавезу да се огласим.

То што о г. Петровићу сазнадох ме веома изненадило, али знајућу да је сваки човек склон падови-ма истовремено знам и да може устати ако се користи хришћанским средствима: покајањем, мирењем са братом својим, љубављу према ближњем своме... што му од срца желим. Пет ствари су ме посебно изненадиле код г. Петровића:

Прво, његов вокабулар који ни по чему не личи на господина какав је у мојим очима био тај човек. Имам утисак да је на њега прешао онај ружни и заразни вирус Атанасија Јевтића;

Друго, г. Петровић је речју *йокварењаашийво или нискосий* (да га цитирам): „С обзиром на изражену нискост владике Артемија (скривено), о. Иринеја, Грешног Милоја, Славка Радовановића, проф. др Милана Мићуновића и других њима сличних“ итд.

– учинио невероватан морални преступ којим је заиста себе деградирао;

Треће, г. Петровић је беседио на хиротонији хорепископа Николаја (<https://www.youtube.com/watch?v=DWoQBi3LaOg>) а на стр 6. пас. 2. и 3. он ускаче сам себи у „стомак“ по коме испада да постављање хорепископа јесте по канонима и није по канонима. Склон сам да поверујем у његову прву тврдњу поготову што сам пажљиво прочитао текст: *РЕЧ О ХИРОТОНИЈИ НОВОПОСТАВЉЕНОГ ХОРЕПИСКОПА НИКОЛАЈА СТАРОРАШКОГ И ЛОЗНИЧКОГ* (може се видети ОВДЕ)²², а о том тексту г. Петровић је јавно дао ласкаве оцене), а његова друга тврдња би могла бити последица опасности да је почело да га издаје памћење;

Г. Петровић је заборавио да нам је једном приликом похвало и текст Жељка Которанина: *Хорейи-ској у Еѧархији рашко-ѧризренској у еѧзилу* (види ОВДЕ).²³

Тај текст који је г. Петровић оценио највишом оценом, управо говори супротно од онога што је његова задња тврдња;

²² <http://www.eparhija-prizren.org/?p=2534>

²³ Новинар.де 22.4.2017.

Четврто, г. Петровић, вероватно у гневу или услед заборавности, наводи на каноне које је наводно прекршио владика Артемије као што је 15. Апостолски канон (који гласи: *Клирик који оде у другу њарохију без дозволе свој епископа, нека не служи, а ако се њо њозиву не врати, нека њамо ођиши као лаик*) и њему слични. Ја нисам компетентан да расправљам о канонима. То није мој посао.

Али, поуздано знам да г. Петровић има сазнање (а то се може и прочитати и видети на бројним видео записима) да су владика, његове монахе и монахиње буквално износили припадници окупаторских снага и шиптарске полиције из његовог манастира у његовој епархији из које је неканонски протеран, а затим улогу насилног спровођења до Крагујевца и даље до Бистричке улице у Београду преузела српска полиција која је данима стражила пред „виллом“ – шупом у тој улици у којој је боравио владика Артемије.

Такође, поуздано знам да је г. Петровић као веома активни члан редакције часописа *Свети Кнез Лазар*, са осталим члановима усвојио текст под насловом: „Богословско образложење, смисао постојања и мисија Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у прогонству“ који је објављен у бр.16(82), 2014. године који потписа архим. Мак-

сим (сада канонски хорепископ – види ОВДЕ).²⁴ Замолио бих уваженог Професора да се подсети бар одломка из тог текста, не би ли му помогао да заборав потисне и врати се себи, својим ставовима и својим залагањима. Тај одломак је под насловом: „Канонска утемељеност и оправданост пребивања Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу ван њене територије“.

Истина, прогон владике Артемија из Новог Вазнесења се не разликује битно од оног пређашњег (уместо америчког адмирала Фиццералда главнокомандујућег окупаторске силе овде је главнокомандујући био др Петровић), па овај последњи прогон Владике подсећа на „плишану револуцију“ – али са истим циљем: спречити владику Артемија да брани и одбрани веру светосавску коју је београдска патријаршија издала. Жао ми је што у том прогону начелствује др Петровић и што га уби прејака реч: „Због тога сам изгубио наду да се с њим (вл. Артемијем) може рачунати на измирење и уједињење“.

И, пето: Професоров осврт на *обрѣи каиѣала* и *ѣрофиѣи* показује да је у питању озбиљно посрнуће лишено елементарног расуђивања. Такво непознавање не доликује ни осредњем средњошколцу.

²⁴ <http://www.eparhija-prizren.org/?p=2525>

Драги професоре,
На здравље Вам измирење и уједињење са
њима! Па од њих беже и њихови, за име Бога: види
ОВДЕ.²⁵

Вељо Вукајловић
Београд

7

„ПРОФЕСОРИ“ ГРЕШНИ МИЛОЈЕ
И СЛАВКО РАДОВАНОВИЋ

Тема Др. Петровић & Грешни Милоје, *Новинар.ge*, 8.05.2017.

Текст се може видети ОВДЕ: <http://www.novinar.de/2017/05/08/profesori-gresni-miloje-i-slavko-radovanovic.html> – пошто ни од аутора ни од сајта *Новинар.ge* нисам добио дозволу за његово штампање.

²⁵ Нова књига оца Никодима Богосављевића – „Против учења еп. Игнатија (Мидића)”.

ФЕЈСБУК ГРУПА:

ИСТИНА ЈЕ САМО ЈЕДНА ВЛАДИКА АРТЕМИЈЕ,
08.05.2017:

ЛИКОВАЊЕ ЕКУМЕНИСТА

445 λαὸς δ' ὅσοι ξένοι τε καὶ πλανώμενοι.
αὕτη Σασίμων τῶν ἐμῶν ἐκκλησία·
τούτοις μ' ὁ πεντήκοντα χωρεπισκόποις
στενούμενος δέδωκε – τῆς εὐψυχίας –
καὶ ταῦθ', ἵν' ἀρπάζοντος ἄλλου πρὸς βίαν

Сведоци смо ових дана да су екуменисти почели да ликују због оптужби проф. Петровића упућених на рачун Епархије у Егзилу, и да те оптужбе приказују као крунски доказ „неканонског” деловања нашег Епископа Артемија и свих нас. Ради се о оптужбама да је канонски наводно да епископ има само једног хорепископа, никако више од једног.

Да бисмо доказали да се ради о обичној лажи (или незнању) и професора Петровића и његових нових-стarih савезника екумениста (пошто су они у међусобном општењу чак и након Критског сабора), ласно се можемо позвати на само један случај, од иначе многих сличних случајева у историји Цркве, који најекстремније сведочи о томе да један епископ може имати онолико хорепископа колико пожели.

Велики Отац Цркве, Свети Василије Велики, имао је чак 50 хорепископа под собом!

Сведочанство о томе налазимо у аутобиографској песми светог Григорија Богослова. Овај свети тељ је био савременик Светог Василија, и чак шта више, хиротонисан је као епископ малоазијске Сасиме у Кападокији од стране Светог Василија. Песма је позната под називом ”О његовом (Григоријевом) животу” или на грчком ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΟΝ, на латинском познатија као De vita sua.

Испод (горе) можете видети скриншот једне строфе из те песме коју смо узели из следеће едиције – Caroline White, Gregory of Nazianzus – Autobiographical poems, Cambridge University Press 1996, страна 42: „То је црква моје Сасиме, коју ми је поверио онај²⁶ који је био окружен са 50 хорепископа...”

*Јер, само ће нас Исѣина избавиѣи – владика Арѣемије.*²⁷

²⁶ Дакле, Свети Василије Велики који је хиротонисао Светог Григорија за епископа Сасиме.

²⁷ Овај текст је објавио и Новинар. де, тема Др. Петровић & Грешни Милоје Датум: 8.05.2017, <http://www.novinar.de/2017/05/08/likovanje-ekumenista.html>

9

СЛАВКО РАДОВАНОВИЋ:
РВАЊЕ ДР. МИОДРАГА ПЕТРОВИЋА
СА САМИМ СОБОМ

Одговор Миодрагу Петровићу на текст: „Професори Грешни Милоје и Славко Радовановић“, *Новинар.ге*, 23.5.2017, тема: Др. Петровић & Грешни Милоје

Свој, не баш академски текст, „Професори Грешни Милоје и Славко Радовановић“, објављен на сајту *Новинар.ге* 8.5.2017, др Миодраг Петровић завршава лепом народном изреком: „Што се дуже рвеш са свињом, све си каљавији!“

Како се десило да др Миодраг ископа каљугу у којој се рве са самим собом?

Како се десило да се искаља и тако каљав покуша да се представи као чистунац, а другима припише своју нечистоћу?

Како се десило да превиди брвно у оку своме измишљајући труње у очима браће своје?

Нека на та питања одговоре два рвача – **Миодраг 1** и **Миодраг 2**.²⁸

²⁸ Речи Миодрага 1 су преузете или парафразирани у поменутом тексту „Професори Грешни Милоје и Славко Радовановић“, а за речи Миодрага 2 наводим изворе у фуснотама

Своје кратке коментаре ћу забележити искошеним словима.

Миодраг 1: Помињући проф универзитета Милана Мићуновића, Милоја и мене вели (ваљда циљајући на Милоја) да „подређује веру стицању материјалне добити“.

Миодраг 2: Као рецензент књиге *Тајна гегине фиоке* поуздано зна шта је све тај Милоје дао за веру јер је доста тога оверио својим потписом. Пред тога он написа: да се Милоје „определио да несебично, милосрдно, другима служи.“²⁹

Познајћо је да је др Миодраг јужисо комунистичком суду (ваљда хришћани и треба да се суде?) Цркву, с којом је био у „јединству“, и да је иако дошао до многа брата. За разлику од њега Милоје је Цркви деценијама несебично давао прилоге постојећим њеним вишеструки, како стоји у бројним грамама које пописивао и патријарх Павле и још неки епископи СПЦ : добротвор и велики добротвор – пре него што је постојао ктитор манастира Светиој Николе и иконостасе Светиој Пимени Великој. Тврдећи да Милоје „подређује веру стицању материјалне добити“ др Миодраг би морао црвенети уколико би имао оно што црвени.

²⁹ *Тајна гегине фиоке*, Ниш, 2015. стр. 21.

Миодраг 1: „Научним“ методом износи тврдњу да је Милоје „ревносни Титов послушник витлао заставом са петокраком и натписом: *Пролетѣри свих земаља ујединиће се*“.

Миодраг 2: Као рецензент поменуте књиге исписује речи којима тврди да је Милоје испуњен „храбровањем, правдољубљем, истинољубљем.“³⁰.

Поменуѣа књиѣа уѣраво докуменѣима сведо-чи како је Милоје усѣао ѣроѣив комунистѣчке аждаје давне 1983. и како је збоѣ ѣоѣа ѣосѣрадао. У време њеѣовоѣ „храбровања“ – др Миодраѣ је ѣуѣањем одобравао комунизам. Милоје је ѣада јавно окренуо леђа засѣави „Пролетѣри свих земаља ујединиће се“, а др Миодраѣ би да нас увуче ѣод своју засѣаву на којој ѣише: „Јерейици свих земаља ујединиће се“.

Миодраг 1: „Милоје (је) срочио текст у име неспособног Славка“.

Миодраг 2: Игнорише моје истините тврдње изнете у оба моја текста и своју атанасијевску умишљеност и страст омаловажавања би да прикаже

³⁰ *Исѣо, сѣр. 21. На сѣр. 79-144 је докуменѣима ѣрика-зана борба браѣа Милоја ѣроѣив комунистѣчкоѣ режима.*

Ћедове и да и он има право да благо које је наследио – језик и веру – чува макар неквалификовано и полу-иисмено. Када се др Миодраг појавио уприсаједини Хочеваревим и њаиним пријатељима, куда се зају-ишо, бојим се да ће избацити Свећоу Саву из кален-дара, појути Лонина, и пребојити црвено слово Савиндана, појути Амфилохија; да ће Књиу посто-ња заменили дарвинизмом појути квалификованих му колега на Богословском факултету; да ће народ-не песме проласити просјаклуком, а југаре про-сјацима, који немају „квалификације“, јер иначе они којима се уприсаједињује веле да „са ћирилицом и Свећим Савом не можемо у Европу“.

Миодраг 1: Славко „попут адвентиста велича свој и Милојев верски фанатизам и науку“.

Миодраг 2: Држа предавања у Чачку у време кад нас је бискуп Григорије, блудни син Атанасија Јевтића, проглашавао „верским фанатизма и православним вехабијама“. У те „фанатике“ је убрајао и др Миодрага, који је заиста, тај „верски фанатизам“ исповедао својим предавањима, беседама и текстовима. Управо од њега смо од 2008. учили да дајемо све за веру а веру низашта.³³

³³ Сине мој, не прислај, друго издање, Чачак, 2011, стр. 484-505 као и бројне беседе и предавања др Миодрага које чувам у својој архиви од којих с неке моју видећи на Јутијубу.

*Сада се др Миодраћ враћао своје јачу кројо-
ведајући „јединство“, „измирење“ и „уједињење“
са онима којима је јача „свети отац“, који се моле
да „јача дође у Србију“, који исповедају Вјеру са
додајком филиокве... јача се љући шћо ми нећемо
његовим јућем. Браћ Милоје је др Миодраћу дока-
зао да је јлаћирао Аћанасија, Амфилохија и Веља
Илића, а ево доказа да јлаћира и бискуп Григорија
с којим је, очигледно, јочео да се осећа. Мислим, у
заједнишћу. За разлику од др Миодраћа, осћајем
доследан ономе у чему сам био с њим у једномисли-
ју, док он није одлучио да се „измири и уједини“ са
двојенцима и тројенцима, екуменистима, фили-
оквистима, јачиним јрстеноносцима, рушницима
Предања и олићара, онима који су каноне, дојмаће и
Устав СПЦ „окачили мачку о реј“ хвалећи се
шћиме³⁴, са браћоубицама, оцеубицама, јалићели-
ма свећа јо јеврејским синајојима и друћим издајни-
цима, оћћадницима, бојорућачима, дарвинистима...
О како ли ће морати најдаћи књигу владике Арте-
мија „Одбрана јравославној исповедања вере од
кривоверја Ићајија Мидића“³⁵ с обзиром на јо*

³⁴ www. Novinar.de Biv. vladika Atanasije (Jevtić) okačio Ustav SPC mačku o rep!

³⁵ Епископ Артемије, *Одбрана јравославној исповедања вере од кривоверја Ићајија Мидића епископа браничевског*, Београд, 2014.

да је кумовао наслову књиѣ, као члан уређивачког одбора, а сада се љрисаједињује Мигићу.

Миодраг 1: „Свакоме ко верује Славку и Милоју, препоручујем да одслуша моју беседу у Новом Вазнесењу на Томину недељу 2017. године, у присуству два свештенослужитеља и мноштва верника који су се дистанцирали од њих двојице – Славка и Милоја – јер се суштински разликују по вери и моралу.“

Миодраг 2: Једном приликом: „Прозваше ме, иако поред мене ту постоје и много бољи говорници од мене. Уосталом осведочили сте се кад је брат Милоје говорио доле испред старог Вазнесења. Прозваше га и четвртим јерархом, ја мислим основано.“ И још: „Богословски факултет су претворили у радионицу зла“.³⁶ Другом приликом: „Ја драговољно им се нудим да ме из такве заједнице која тежи римокатолицизму, Европи – ја не желим... не осећам се члан такве заједнице.“³⁷

Био би ред да се др Миодраг 2 одрекне беседе коју сам чуо из њејових усја, љрвом љриликом, као иишо се одрекао и вере коју нам је иада љројоведео,

³⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=ZrH9y6fo3Go> Prof dr Miodrag Petrovic na parastosu ocu Savi Vaznesenjskom

³⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=gaMgRqgL94A>

пошто се „уједињује и измирује“ са „квалификованим“ верницима у Дарвина и „квалификованим“ експертима у „радионици зла“. Такође би било часно да се јавно одрекне своје беседе изговорене, јоре поменутиом, другом приликом. Истовремено, благодарим др Миодрају 1 на пријоруци. Не би ме изненадило да је у тој беседи рекао да не осећа заједницу са ЕРП у еџилу. Ништа ново: и Господа је један од дванаесторице оставио и отишао код првосвештеника по своје сребренике. Надам се да ће он овај њу своје заслужене сребренике добити и без суда са онима са којима се „мири и уједињује“. Нећо, не рече нам др Миодрај да ли се то „мноштво верника“ од нас дистанцирало референдумом или акламацијом, ко је био предлачак те одлуке, је ли било амандмана и свега онога што подразумева једна тако „озбиљна“ демо(н)крајска одлука која је веома слична оној „теорији“ о Милоју као „двоструком играчу“, коју је предложила бивша монахиња Тавиша, а др Миодрај јој здушно аплаудирао „проповедајући“ њу њену теорију? Није јасно: 1. На којем то домаћу су се они дистанцирали од нас двојице? 2. На ком моралном питању? Или је повод за дистанцу то што су они за њиховоћу изабрали др Миодраја који их је одвојио од наше Влаике?

Миодраг 1: „Милојеве рукописе сам по неколико пута исправљао. Он је пописмен.“

Миодраг 2: Милоје се „посветио не само приватном предузетништву, него исто толико и успешном списатељству. У свему томе треба видети разлоге за то што се његове књиге радо и лако читају, у којима посебну драж чини језик пун народне мудрости и старинског начина изражавања. Зато се и ова књига, својим садржајем и језиком, који се на овај начин чува од заорава, сама препоручује читаоцима.“³⁸

Сам Милоје рече да није књижевник нећо њиљар, а њиљар не мора имаћи њићулу са којом се може хвалићи како је мудар. И квалификован. Међућим, гр Миодраћу ѡрећи оћасносћ да осћане без Паћријарховој оргена, који му је Милоје ѡронозирао, јер се офирао да је „исћрављао“ Милојеве рукојисе, ѡа би веома квалификоване синодлије моћле закључићи да је он у једномислију (не дај Боже) са аућором ѡић рукојиса.

Миодраг 1: Славко „тврди да сам `извршио неколико словних исправки`. Али ту тврдњу је Милоје, у ствари, подметнуо Славку“. (Реч је о књизи „Изгубљено јагње“ – оп С. Р).

Миодраг 2: Је заиста извршио неколико словних исправки и то својом руком и оловком. Стица-

³⁸ Тајна гедине фиоке, Ниш, 2015. стр. 21.

јем околности добио сам од брата Милоја на читање фотокопију откуцаног рукописа „Изгубљено јагње“, пре него што је књига одштампана, управо са исправкама др Миодрага, чији рукопис поуздано препознајем.

Ето доказа да је све Милојеве књије др Миодраг оценио „усиешним сисаиелъсѣвом“ јер је претпоследњој био рецензент, и њом приликом изнео оцену о Милојевом „сисаиелъсѣву“; остале је, како рече, „исправљао“, укључујући и „Изгубљено јагње“. Изузетак је „Аришин“, који му је изгледа њобрка лончиће.

Миодраг 1: „Славко се није зауставио само на наведеном, односно измишљеном призору. Покушава да омаловажи и моју беседу у манастиру Вазнесењу, због које је, наводно, народ почео да одлази, а ја, како пише: `дословце заурлао`.“

Миодраг 2: Онај Миодраг 1, да га није обузела старачка заборавност, сетио би се да су се оба „призора“ догодила пред већим бројем сведока.

Да ли је у насталој збрци у својој глави др Миодраг заборавио зајовеси: Не сведочи лажно? Из његовања према његовим годинама нећу рећи да он лаже, али њу чињеницу може његовјим мноштво очевидаца. А грубо, ред би био да се др Миодраг одредели: јесу

ли моја ѿсма моја – како најчешће ѿврди – или Милојева – како ѿврди кад му се ѿрохѿе.

Миодраг 1: „Све док сам био под утиском да Грешни Милоје ипак није болесно самољубив; да свог `светог старца`, Владику Артемија, не ставља изнад свега и свих попут божанства; да му профит није испред вере, упућивао сам му похвалне речи“...

Миодраг 2: „Препреке, које су му у животу наметане, нису у његовој души (Милојевој – оп С. Р) рађале обесхрабрење, још мање малодушност, него су представљале подстицај и подстрек за нову снагу, радост и наду у боље дане, колико за себе, толико и за друге. Као по правилу, свака препрека рађала му је неко добро, за које ни час, ни место није могао унапред да зна. Али, знао је нешто друго, а то је – да о томе одлучује Онај Кома је подредио све своје живљење.“³⁹

Како је „Аришин“ гр Миодраѿу ѿмугѿио расуђивање. Верујем да ће ѿреѿрека коју је замислио да ѿсѿави ѿред ЕРП у еѿзилу биѿи „ѿодсѿицај и ѿодсѿрек за нову снаѿу“ малом Хрисѿовом сѿаду, које би гр Миодраѿ да ѿрисојузи онима који ѿроѿнаше владику Арѿемија са Косова, Свеѿѿѿ Јусѿина са Боѿословије, Свеѿѿѿ

³⁹ *Исѿѿ*

*Саву из Паїријаришије, а Госїода са земље, ѿпро-
їласивши ѿаїу за Њеїової намесника. Да ли је ѿо
Милоје ѿребао, ѿоїуї м. Јелене, да сїави др
Миодраїа умесїо „Владике Арїемија изнад свих“?
Е, ѿо, изїледа, неће дочекаїи!*

Миодраг 1: „Грешни Милоје попут стрине уве-
рава своје истомишљенике како, наводно, тражи да
се сретнемо и разјаснимо, а ја као немам храбрости
па избегавам. Изиграва некаквог `хероја` и `по-
бедника`, а у ставри, је тешка духовна руина која се
одржава благодарећи `благословима` његовог
`светог старца.`“

Миодраг 2: Рече да је Милоје испуњен стањи-
ма која се могу назвати: „храбровање, правдољуб-
ље, истинољубље.“⁴⁰

*Кад је др Миодраї био искрен а кад лицемер?
Је ли Милоје „сїрина која изиїрава хероја и ѿбед-
ника“ и „їешка духовна руина“ или је виїез коме
истїи човек ѿриїиса: „храбровање, ѿравдољубље,
истїинољубље“? Зашиїо др Миодраїу смеїа блаїо-
слов Милојеової свеїої сїарца? Није ли ѿроблем у
їоме шїо он није остварио своју замисао коју му
је дошаїнуо нейомјаник, да буде владика Владици?*

⁴⁰ Истїо.

Није ли др Миодраг због „Аришина“ њобркао аришине ња се рве са самим собом?

Миодраг 1: „Откуда им толика `духовна власт` која прераста у дрскост до мере да личним `аршином` оцењују душе других“...

Миодраг 2: „Мржња и жеља за осветом и понижењем било ког човека, представља тешко обољење од којег човекомрзац сам мора да се лечи; други од тога не може да га излечи“⁴¹.

Очиљедно, др Миодрага је исцелио „Аришина“ избацила из равношесте, услед чега је из њега искуљала стравна мржња, кроз коју се роје рукобне квалификације, од којих ћу неке навести на крају. Мислим да му је аутодијагноза исправна, али самокритика није: од њега може да га излечи Бог, само треба да Га се сећа, да Му се помоли и да прескоче умишљања да је и он Његов намесник, коме треба да се клањамо.

Миодраг 1: „Умео је Милоје да ми се похвали како је под лажним именима објављивао комен-

⁴¹ Ово су речи др Миодрага, в. Др Миодраг Петровић: *Саборска одлука о епископу Аришемију*, Грешни Милоје, Драго Жарковић, *Сине мој, не присијај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 484 - 505.

таре у вези са туђим текстовима, ликујући: 'Разбио сам га као звечку'."

Миодраг 2: Др Миодраг зна исто што и многи од нас који смо били окупљени око УГ „Законоправило“ да је Милоје објављивао неке текстове под псеудонимом Драго Жарковић (у завичају га зову Драго, а његовог оца Жарко) по угледању на Монаха Тадију. Али Миодраг 1 са издајом = одавањем „тајне“ = денунцирањем касни читавих 6 година. Наиме да је Драго Жарковић = Милоје Стевановић записано је 2011. у његовој књизи.⁴²

Дакле, ако ћемо право јоворијџи храброси браћу Милоју и мнојима из ЕРП у ејзилу не недосијаје, шито се за др Миодраја не би мојло рећи, јер нас је издао кад јод му је јрејшила ма и најмања ојасносј. Ако јтреба, моју му навесји конкретне случајеве и јто са навођењем имена сведока.

Миодраг 1: „Не зна Грешни Милоје да то, на шта се позива, није записао Свети Сава, него византијски коментатор црквених канона у XII веку.“

Миодраг 2: „Али где чуда: за она два хорепископа где ДР није присуствовао 'нема канонског основа', вели он. Ваљда зато што он нема разумевања, без обзира што то и даље пише(!) у Законопра-

⁴² В. Грешни Милоје, Драго Жарковић, *Сине мој не јри-сјај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 570.

вилу, а колико знам – пише Милоје – ни он га (Миодраг – оп С.Р) још увек није избацио из свог превода.“

Заиста, можда Милоје не зна то што др Миодраг ради целој живој (укључујући и не мали његовој менијора, проф. Серпија Троицкој – што је посебна и чудесна прича) до данас. Али и ја на сир. 234. Закономправила Светиога Саве, у преводу др Миодрага, прочињих 10. правило Антиохијској сабора. А прочињих и текстове Жељка Которанина и владике Максима, на које бих указао др Миодрагу, али узалуд је њим довикивао. Он је сам себи довољан. И више од тога. Свезналици др Миодрагу не би било наодмет да прочиња 14. Канон Неокесаријској сабора и још то нешто, пре него што пресуђује.⁴³

Миодраг 1: Каже за текст Жељка Жугића Которанина: „Тек пре неколико дана сам прочитао тај његов текст“, чији закључак гласи: „Дакле, у оснивању хорейског Николаја ниједан канон није повређен, као што неће бити повређен ни оснивањем и других хорейског, уколико црквене прилике у Епархији рашко-призренској у егзилу то буду изискивале“.

⁴³ <http://www.novinar.de/2017/04/22/horoepiskop-u-eparhijirasko-prizrenskoj-u-egzilu.html>

Миодраг 2: Зна да је тај текст прочитао (и не само прочитао!!!) пре више од две године и саучествовао у умољавању Жељка Которанина да речи : „ниједан канон није повређен као што неће бити повређен ни постављењем следећих 11 хорепископа, уколико црквене прилике у Епархији рашко-призренској у егзилу то буду изискивале“ замени речима: „ниједан канон није повређен, као што неће бити повређен ни постављењем и других хорепископа, уколико црквене прилике у Епархији рашко-призренској у егзилу то буду изискивале“.

Дакле, гр Миодраг не бира средства, да у своју каљују покуша увући оне који се пројиве његовој самовољи. Не знам зашто ми пред очи излази она језива слика из Јеванђеља по Јовану глава 8. ⁴⁴

Миодраг 1: „Ко год се разишао, како каже, од његовог духовног оца и путоваће ... само на тој раскрсници се такав може` са њим (тј. Милојем) `поново срести`. Зар не на раскрсници са Христом?!”

Миодраг 2: „Али за раздоре понекад веома поучно звуче речи Светог Јована Златоустог:

⁴⁴ *Ваш је отац ђаво, и жеље оца свој хоћеће да чиниће: он је крвник људски од почетка, и не стоји на истини; јер нема истине у њему; кад говори лаж, своје говори: јер је лаж и отац лажи (Јн 8, 44).*

‘Постоји слога која је на штету, али постоји и раздор који је на корист’. Много пута се (на Сабору СПЦ – оп. С.Р) доносе одлуке... на штету правоверја.“⁴⁵

*Дакле, са ѿменуѿе раскрснице, ѿде се разиђо-
смо са др Миодраѿом и м. Јеленом, воде два ѿуѿа:
један ка Христѿу, а друѿи ка самоѿроѿлашеном Њеѿо-
вом „намеснику“ на земљи који се ѿо речима Св.
Јустѿина изједначио с ѡаволом.⁴⁶ Ми ѿуѿ свој знамо,
а Миодраѿу и онима које он води у „измирење и ује-
дињење“ са онима који ѿаѿу зову „свеѿи оѿац“
ѿреѿоручујем да ослушну ѿлас ѿорока: Враѿе са
ѿуѿа злоѿа (Јер 18, 11). Али ѿо је њихов избор: моѿу
чиниѿи ѿѿа ѿод хође, али им није све на користи
(1Кор 6, 12).*

Миодраг 1: „Не знају Грешни Милоје и његови истомишљеници да није грех желети и молити се за јединство у Српској православној цркви, и за изнутра потискивање екуменизма у њој“...

Миодраг 2: „...Страх човеку често образ каља. Дакле, без страха! А уколико они, који администрацијом хоће да нас поробе, заплаше – а ја, у овом слу-

⁴⁵ Грешни Милоје, *Саѿрешења у СПЦ*, Ниш, 2014, стр. 116-128 (цитат из текста др Миодрага).

⁴⁶ Арх. Јустин Поповић, *Православна црква и екуменизам*, Солун. 1974, стр. 117.

чају, не осећам са таквима заједницу. Ја драговољно им се нудим да ме из такве заједнице (ипак, није имао петљу да доврши мисао – оп. С.Р.), која тежи римокатолицизму, Европи – ја не желим... не осећам се члан такве заједнице. Не осећам се! (Аплауз верног народа.) Хвала вам лепо.“⁴⁷

Сада се, међуџим, др Миодраї осећа! Ако је икада био искрен и ако није осећао заједницу с њима, а сада би да се с њима „измири и уједини“ – онда је разумљиво њејово рвање са самим собом; онда је за сажалење њејово каљање у каљузи коју је сам себи ископао; онда је узалудно њејово заклањање за ученост, квалификованост и џиџуле којима љокушава да замаскира своју недоследност и да, ујркос џоме, себе љрикаже као чистџунца.

Др Миодраї је на „ничџјој земљи“ – нејде између: с њима не осећа заједницу а од нас је изјледа, оџиџао.

О, каква ужасна љозиџја!

Шџо каже Свеџи Владика Николај: „Нџиџа није несносније нејо налазиџи се између“⁴⁸

Не остијаје ми ниџиџа друјо нејо да се љомолим Боју да др Миодраї изађе из џе џешке љозиџје, која личи „на оној лејендарној Буридановој мајарца, који

⁴⁷ Грешни Милоје, *Аришин*, Ниш, 2017, стр. 72.

⁴⁸ Владика Николај, *Изнад исџока и зајада*.

је лијсао од љади између два љасѣа сена, не знајући коме љасѣу да љриђе. Час му се један љасѣ чинио већи и слађи, час груђи. Изнемођао од шеђње од једној љасѣа до груђој, он је љао и лијсао. И сав свеђ се насмеђао мађарцу као мађарцу. “⁴⁹

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Пре 5 година брат Милоје је сабрао „бисере“ којима се украсише Атанасије Јевтић и Давид Крушевачки.⁵⁰

Ево ја ћу овде покушати да саберем све врлинске речи и исказе љубави др Миодрага, које су одраз тренутног стања његовога духа на једно место: *адвенђисѣа, уцењивач, засѣрашивач, Тиђов рев-носни љослушник, виђлач засѣавом са љеђоокраком, лукавсѣву склон, љађолошки мрзиђељ, љримии-вац, ачиђељ и кварииђељ језика, верски фанађик, заслеђен, ођрезлик, љођан, болесни самољубац, љре-ђреден, љодлац, љилићар, сѣрина, љешка духовна руина, грзник, уђодобљен секѣашима, љруђало, ба-*

⁴⁹ Исто

⁵⁰ Тајна безакоња, треће издање, Ниш, 2012, стр. 78-79 и 293-294.

снословац, сјодоба, небулозник, ђилкош ојавној сѣи-
ла, сујейни себичњак, несјособан, ѣослушник, уни-
шљени књижевник, ѣохлейник за обрјом кайијала
и ѣрофијом, јордељивац, јлуји ѣријашељ, ауѣо-
мајѣски нејријашељ, носилац злих жеља, човек
ѣосрнуле савесѣи, јлумац, шићарѣија, крсѣилац
јарића, сићушна душа размејљиве ѣамеји, некад
слеји слуја Тијов а сада слуја `свејој сѣарца`, зад-
њонамерац вишесѣрукој уновчавања, сујейни јлу-
мац, лицемер, циник, хвалисавац, сојвор изојаченој
лика, ѣројињач изнад свих врхова науке, ѣромејер
књија које скрјљено сасѣави, клеветник, усмеравац
верника, јуришник, ѣреформулајор, ѣилићарски
ојонашашељ, јневник, секјашима наликујући, само-
давалац ореола, бојација у црно, некасјијан, осѣра-
шћен итд. итд.

Тако се, дакле, тренутно осећа др Миодраг.

Одиста: Достојанствено.

Хришћански.

Писмено.

Квалификовано.

Атанасијевско-давидовско-амфилохијевско-
григоријевски.

Докторски.

Професорски.

Научно-саветнички.

Мудро.

Најмудрије.

Онако као што је и написано: *Говорећи да су мудри њолудеше*.⁵¹

22.5.2017.

Славко М. Радовановић
Лучани

10

МИЛОСЛАВ РАКОВИЋ:
ЧЕМУ ОПАЊКАВАЊЕ
МИОДРАГА М. ПЕТРОВИЋА

Тема Др. Петровић & Грешни Милоје, *Новинар.ге*, 27.5.2017.

Текст се може видети **ОВДЕ**:

<http://www.novinar.de/2017/05/27/cemu-oranjka-vanje-miodraga-m-petrovica.html> – пошто ни од сајта *Новинар.ге* ни од аутора нисам добио сагласност да га одштапам.

⁵¹ Римљанима 1, 22.

ЧУДНОВАТ КРАЈ КАВГЕ И ПОЗИВ НА ПОМИРЕЊЕ

на сајту *Новинар.ge* април/мај 2017, тема:
Др. Петровић & Грешни Милоје

КО СЕ У КОЛО ВАТА У НОГЕ СЕ УЗДА

У време благочашћа, важила је изрека у наслову овог поглавља. И важило је уверење да онај ко се у Господа узда, у високом заклону стоји. Сада су се времена променила. Сад важи правило: одабери средство информисања, испљуј неистомишљеника и побегни у заклон главног и одговорног уредника.

Изгледа да неки модерни *научни ѝрисѝуѝ* и неки нови *обичаји* налажу да ко започне полемику и каже прву реч има право да стави тачку, тако да његова буде и прва и потоња. Што би Цицерон рекао: *O tempora, o mores!* (Чудних ли времена, чудних ли обичаја!)

Поводом горе поменуте полемике мени су се, као аутору *Аршина*, јављали и писали бројни читаоци, чије текстове *Новинар.ge* није хтео да објави.

Неколико занимљивих писама, из своје архиве, износим пред суд јавности, стављајући и свој потпис на аргументацију која је у њима изнета. Ово чиним из разлога што су јавно изнете неосноване

оптужбе да су писма Славка Радовановића моја. Вероватно ће таква оптужба пасти и за писма која следе, па да олакшам ствар: сагласан сам са разлозима који су у њима изнети и преузима одговорност за тамошње тврдње.

Ово због тога што се у овој кавзи покушавало потурити кукавичје јаје па уместо да се погледа чињеницама у очи, онда се истинословац прогласи неспособним, тј. кад се не може оспорити сведочанство онда се оспорава и омаловажава сведок, што потврђује немоћ сујетних који ће пред снагом чињеница рећи: „Утолико горе по чињенице”.

ПИСМО ПРВО

Написао сам писмо *Новинару.де* ... као реаговање на текст М. Рајковића: *Чему опањкавања Миодрага М. Петровића.*

Новинар.де није могао или није желео да га објави.

Не улазећи у разлоге таквог става, стављам Вам на располагање тај текст са незнатним допунама које сам у међувремену учинио, без икаквих условљавања.⁵²

Драјан Бешевић

НИЈЕ ОПАЊКАВАЊЕ НЕГО ОДГОВАРАЊЕ

*Насилник маме друга свој
и заводи га на љути који није добар
(Приче 16, 28)*

Господин Милослав Рајковић је срочио текст „Чему опањкавања Миодрага М. Петровића“, *Новинар.де*, 27.5.2017, сам или уз нечију помоћ, небитно.

⁵² Након што је *Законоправило Србије* обелоданило овај текст на интернету, *Новинар.де* је, иако са видним закашњењем, ипак објавио овај текст: <http://www.novinar.de/2017/06/08/nije-opanjkanje-nego-odgovaranje.html>

Текст је врло писмен и подсећа ме на његов, такође изврстан текст *Наука као животи* – *Законоправило највећа српска књижа*, објављен у часопису *Свети кнез Лазар* бр. 19-22/2016 јер су и у њему побројане заслуге г. Петровића на пољу науке.

Пратио сам, веома пажљиво, полемику (Тема Др. Петровић & Грешни Милоје) и уочио да заслуге г. Петровића на плану науке нису оспорили ни његови опоненти које је он, без милости, покушао да облати а себе уздигне рекавши, уз остало: „Што се дуже рвеш са свињом, све си каљавији“!

Опоненти су г. Петровићу оспорили нешто сасвим друго. Да то поткрепим кратким илустрацијама:

– М. Стевановић: „Поштовани Професоре... Са изразима искрене љубави, поштовања и захвалности за све што сте учинили за род наш и веру светосавску уз жељу да на том путу останете до потоњег воздиханија, најсрдачније Вас поздрављам...“

– С. Радовановић: „Дакле, Ваш проблем није што Патријарх каже да је екумениста, што више епископа носи папино кардиналско прстење, што папу зову „свети отац“, што се моле са јеретицима, што срушише вековни богослужбени поредак, што руше иконостасе, што се проглашавају бискупима, што уводе жене у олтаре, што учествују на издајничким и јеретичким саборима, што потписују примат

папе, што прогоне *Доїмайику* Светог Јустина са Богословије, што зизјулавштином трују младе богослове – будуће сејаче кукоља... Ваш проблем је, колко сам Вас разумео, то што владика Артемије неће да се мири с тим безакоњем и што неће да се присоједини јеретицима.“

– В. Вукајловић: „Др Миодраг Петровић, научни саветник Историјског института САНУ у пензији је заслужан зато што имамо, додуше сада не једини, превод *Законоїправила Свєїїоїа Саве* на савремени језик. Због тога, и не само због тога, др Миодрага Петровића сам уважавао и ценио. Такође, Миодраг Петровић је веома заслужан, уз Предрага Драгића Кијука, што је настављено издавање часописа *Свєїи Кнез Лазар* Епархије рашко-призренске у егзилу. Г. Петровић је био веома активан члан редакције тог часописа донедавно, у коме су објављивани и његови текстови. Поводом текста г. Миодрага Петровића, немам шта да кажем: г. Петровић је све рекао. Али не о Грешном Милоју како гласи наслов његовог текста, него о себи. У његовим речима: `С обзиром на изражену нискост владике Артемија (скривено), о. Иринеја, Грешног Милоја, Славка Радовановића, проф. др Милана Мићуновића и других њима сличних` препознао сам се и са поносом истичем да и ја, срећом, спадам у те `друге

њима сличне`, па осећам моралну обавезу да се огласим.“

Значи:

1. Предмет одговарања (које г. Рајковић зове „опањкавање“) нису научни радови г. Петровића већ његов памфлет који је својеручно потписао и делио народу. Очигледно, тај памфлет је узрок рађања књиге „Аршин“.

2. На књигу „Аршин“ г. Петровић је реаговао текстом „Писанија Грешног Милоја“ и својим ставовима изазвао одговарања под насловима: (1) *Хорейској у ЕРП у еџилу*; (2) *Одговор ѡрофесору Пејровићу*; (3) *Наука Миодраја Пејровића*; (4) *Два лица др Миодраја Пејровића*.

3. Потом је г. Петровић објавио „не баш академски текст“: – на који је приспело одговарање под насловом: (1) *Рвање др. Миодраја Пејровића са самим собом*; (2) *Ликовање екумениста*.

Сви наведени текстови су објављени на сајту *Новинар.ge*, април/мај 2017.

Значи:

Нико није „опањкавао“ г. Петровића (!), нити напао његово научно дело, уколико у његов „научни опус“ г. Рајковић не убраја *не баш јосјодске и не баш ѡробране речи* које су изашле из пера г. Петровића попут ових: „*адвенџиста, уцењивач, застира-*

шивач, Тишов ревности послухник, вишљач заси-
вом са њепокраком, лукавству склон, њаполошки
мрзишљ, њримшивац, ачшљ и кваршљ језика,
верски фанашик, заслељен, опрезлик, њојан, болесни
самољубац, ѡрепреген, ѡдлац, ѡилићар, сшрина,
шешка духовна руина, дрзник, ушодобљен секшаш-
ма, шрућало, баснословац, сшодоба, небулозник, ћил-
кош ојавној сшила, сујешни себичњак, несшособан,
послухник, умшљени књижевник, пхлејник за
обршом кашшшала и шрофшшом, шордељивац, шлуш
шријашљ, аушшомашки нешријашљ, носилац злих
жеља, човек шосрнуле савешш, шлумац, шшћаршшја,
кршшилац јарића, сшћушина душа размешљиве шаме-
шш, некад слешш слуша Тишов а сада слуша `свешшш
сшарца`, задњонамерац вишесшрукој уновчавања,
сујешни шлумац, лицемер, циник, хвалисавац, сошвор
изошаченој лика, шрошшњач изнад свих врхова науке,
шромшштер књшш које скршљено сашшави, клеветшник,
усмеравац верника, јуришник, шреформулашшор, шш-
лићарски шшонашашљ, шневник, секшашшма налику-
јушш, самодавалац ореола, бојашшја у црно, не-
вашшшшан, ошшрашшћен ИТД ИТД.“

Ови зли искази су, надам се да је и г. Рајковићу то препознатљиво, искочили из добрих академских обичаја и спали на ниво Атанасија Јевтића, Давида Перовића, Амфилохија Радовића... са којима г. Петровић жели да се помири и уједини, говорећи:

„Због тога сам изгубио наду да се с њим (вл. Артемијем) може рачунати на измирење и уједињење.“

Ако г. Петровић жели с њима да се уједини, као што каза, онда је узалуд наука његова, па и вера његова. Јер је *вера без дела мртва* (Јк 2, 17). Као што би рекао апостол: *Ако Христос није успао, узалуд вера наша* (1. Кор. 15, 17).

Колико сам разумео нико у овим одговарањима није *бранио свештосавље од Миодраја Пејровића* – како неспретно карикира г. Рајковић – него од оних са којима он жели да се уједини.

Ако г. Петровић гаји наду да се уједини са онима који на тзв. СА Сабору СПЦ, пре неки дан признаше критско разбојништво које исповеди *свејерес екуменизма* – онда је он одложио своја дела у ад акта и загазио у воде екуменизма у „*мозаик јереси и раскола, иконосѿас заблуда у храму ѿрдоумља*“ – како каже Свети Ава Јустин Поповић, чији верни син владика Артемије оста непоколебљиво на путу свог духовног оца. И као што је Атанасије Јевтић на разбојничком критском сабору покушао да понизи дело Св. Јустина (а тиме и самог светитеља), тако је и г. Петровић покушао да понизи владика Артемија својим нехришћанским, уцењивачким планом, насилничким и непослушним понашањем, својим „опањкавањем“ и својим памфлетом.

А да извесног *уједињења и измирења*, између г. Петровића и издајничке београдске Патријаршије, има (бар у духу) показује не само чињеница да се г. Петровић моли да екумениста Иринеј „правилно управља речју истине Божје“ него и случајеви њихових преосвештенстава хорепископа Максима и Наума, којима г. Петровић „оспори чин“, а које је тзв. СА Сабор (коме председава самопроглашени „екумениста и пацифиста“, палиоц свећа у јеврејског синагоги...) екскомуницирао из СПЦ. Чудновата хармонија, зар не?

Да се разумемо: „опањкавање“ је учинио г. Петровић, и призвао одговарања. Почео је са оговарањем владике Артемија а завршио са одговарањем самом себи. Зато поруку из песме *Охола їрешка* коју цитира г. Рајковић: *Je ли моїло друїачије* – треба упутити на праву адресу тј. на Миодрага М. Петровића који је и изазвао зле разговоре, заборавивши да *зли разїовори кваре добре обичаје* (1.Кор 15, 33).

Значи: Г. Рајковић је аутор(?) или коаутор веома писменог текста, али је, на његову жалост, тотално промашио тему. Помешао је узрок и последице. Не прави разлику између опањкавања и одговарања на та опањкавања.

Зато, г. Рајковићу, ако реши да пише на тему „опањкавање“ препоручујем да пође од Премудрог

Соломона који каза: *Ойак човек замеће свађу, и оѧ-гач расѧѧавља ѧлавне ѧријѧѧеље* (Приче 16, 28).

Прво питање на које би г. Рајковић морао одговорити, ако претендује на објективност и озбиљност, гласи: Ко, кад, где и зашто је почео опањкавање? (Да му помогнем: г. Петровић својим памфлетом који је делио народу у ман. Н. Вазнесење и шире)!

Друго питање: Зашто, како и када је дошло до полемике на сајту *Новинар.ge*? (Да му опет помогнем: због текста г. Миодрага М. Петровића: „Писанија Грешног Милоја“ 20.4.2017)!

Треће питање: Ко је и у ком циљу другом копао јаму у коју је упао, па сад иште помоћ пријатеља да га из ње вади и то погрешним средствима? (Опет ће га истраживачки приступ довести до г. Петровића и његовог памфлета којим је уносио забуну и имао за циљ да оклевета владику Артемија, претећи да ће своја опањкавања да објави на интернету)!

Још једном су се потврдиле речи Господње: *Ко се маши за нож, од ножа ће ѧѧинуѧи* (Мѧѧ 26, 52).

Нека г. Рајковића не саблажњава полемика.

Увек је добро трн из ноге извадити пре него што нога загноји, услед чега нам прети опасност да постанемо гељави и осакаћени.

Сем уколико не претендујемо да се уподобимо лицемерима, да зажмуримо пред Истином па да сачекамо да нас гној и гангрена униште.

Зато, нека г. Рајковић не „брани“ свог пријатеља, него, ако му је истински пријатељ, нека заједно с њим погледа истини у очи.

Јер само ће нас Истина избавити, како учи Јеванђеље (Јн 8, 32).

30. маја 2017.

Драјан Бешевић

ПИСМО ДРУГО

Пошто *Новинар.de* није имао интерес да објави мој текст, стављам Вам га на располагање без икаквих ограничења уз мали додатак на крају текста.

М. Цојољевић

ВИДАН ОПОРАВАК
МИОДРАГА М. ПЕТРОВИЋА

Размишљање о тексту М. Рајковића „Чему опањкавања Миодрага М. Петровића“

Сви су изгледи да су одговори – текстови г. Которанина, Стевановића, Вукајловића, Радовановића... дошли као мелем на бољку услед које је пао г. Миодраг Петровић на ниво кочијаша, како у свом памфлету који је узрок настанка „Аршина“, тако и у својим текстовима које је поводом те књиге објавио на сајту „Новинар.де“, а у којима је, услед недостатка аргумената, посегао за не баш часним оружјем из потаје: ружењем.

Да ли је ружење његов тренутак слабости или му је, што каже г. Радовановић, спала маска са

његовог лица – питање је које захтева суптилнију анализу.

Да је до његовог опоравка, хвала Богу, ипак дошло најбоље показује текст (чији је – врло очигледно – он аутор или бар већински коаутор) који потписује г. Милослав Рајковоћ: „Чему опањкавање Миодрага М. Петровића“, „Новинар.де“, 27.5.2017.

Кажем да је дошло до опоравка г. Петровића јер су опоре и наказне речи, овим текстом, обуздане па смо ми који смо пратили ову полемику мало одахнули.

Због тога сам се обрадовао тексту који је потписао г. Рајковић, иако тај текст нема апсолутно никакве везе са полемиком коју је започео и изазвао нико други него Миодраг М. Петровић.

Истицање заслуга г. Петровића (које, дакле, нико и не помиње нити оспорава ни у књизи „Аршин“ ни у одговорима на ароганцију г. Петровића) ми личи на ону причу о крави која је дала пуно млека па се ритнула и просувши га помешала га са балегом и мокраћом тако да нико, никакве користи од тог млека нема.

Тако нема много користи ни од Петровићеве науке ако он гаји *нагу да се ѿреба мириѿи и уједи-ниѿи* са онима који су продали веру за вечеру машући својим панагијама јавно [sic], а носећи папино прстење скривено[sic]. Цаба је Петровићево живот-

ња људи *духовним руинама, изојаченицима, јуришницима...*

– да је г. Петровић копајући Владики јаму, сам у њу упао.

То су чињенице за које није потребна особита памет.

Зашто сада г. Рајковић својим потписом Петровоћевог текста позива да му се и ми придружимо, да и ми наричемо и сузе ронимо над Петровићевом јамом?

Зашто сада прљавштину руку копача јаме покушава да припише другима а не ономе ко је заиста јаму закопао и при том се испрљао?

Можда би душекорисније за г. Петровића било да га је г. Рајковић подсетио на ону народну:

*Ти се мудро и ѿамейно владај
Све ѿлако, ако Боја знадеш
Немој своје ѿмуйиши' кољено
Кад би ваша кућа сложна била
Ласно ћеће грује савладаиши
И разбисѿириш', ко је зајочео [sic],
Па му враиши' жалоси за срамошћу.*

Али за све је крива проклета гордост.

Гордост је извор зла.

Отац Рафаел Карелин каже: *Горд човек није у сѿиању да ѿишћује грујои човека, јер је ѿордоси*

лажна свесѣи о свом умишљеном ѣревасходсѣву. Горд човек у дубини душе смаѣра да сви осѣали моѣу да буду само њеѣови робови и да врше њеѣову вољу.

Миодрагу М. Петровићу је та склоност прошла код г. Рајковића, м. Јелене, о. Небојше и можда још по неког.

Али, као што у „Аршину“ стоји и Пир је имао неколико „победа“.

Бојим се да г. Рајковић није довољно упознао свог пријатеља. А да јесте сетио би се Езопа који је пре 26 векова одаслао поуку: *Не ѣреба вероваѣи људима с којима смо се ѣек сѣријаѣељили, а који ѣоказују да смо им дражи од њихових сѣарих ѣријаѣеља, ѣако ће се ѣонашаѣи и с нама кад сѣекну нове ѣријаѣеље.*

И можда није схватио да се народна изрека *ѣѣо се дуже рвеш са свињом, све си каљавији* – односи баш на онога кога он брани, јер се он, г. Петровић, како уверљиво доказа г. Радовановић. управо рве са собом и што се више рва, то се више унакази и укаља.

Нека г. Рајковић покуша да се г. Петровићу у било чему супротстави.

Тада ће га упознати. И сети ће се речи пророка Јеремије: *Проклей да је човек који се узда у човека... а од Госѣода одсѣуѣа срце њеѣово.*

Јер, ако му се супротстави, верујем, добиће мноштво квалификатива попут оних које је г. Петровић упутио свом дојучерашњем пријатељу Милоју кога је почастиио са преко 60 „епитета“ од којих наводим само неколико гнусних: *йолуйисмен човек чије йисање је ачење и кварење језика, йаййолошки мрзи-йељ, йримийивац, йодлац, йилићар, йешка духов-на руина, човек йосрнуле савесйи, сићушина душа размеййиве йамейи, лицемер, секйашима налику-јући, циник, хвалисавац, изойаченой лика, јуришник, йохлейник за обрйом каййишала и йрофишом...*

А пре изласка *Аршина* г. Петовић истог Милоја проглашава „неуморним ревнитељем за правверје, истину и правду“ (и то исписује својеручно) и упућује му црно на бело (дакле: писано), бројне, квалификативе. Цитираћу само три:

1. „...поред мене (Миодрага) ту постоје и мно-го бољи говорници од мене. Уосталом осведочили сте се кад је брат Милоје говорио доле испред старо-г Вазнесења. Прозваше га и четвртим јерархом, ја мислим основано...“

2. „Казивања г. Милоја Стевановића, знаног као `Грешни Милоје`, и казивања других о њему, представљају особено свеочење не само о његовом животном путу... чиме се на видело износи оно чиме је главни јунак ове књиге испуњен, тј. стања која се могу назвати: храбровање, правдољубље, истино-љубље.“

3. „Својим казивањем и сведочењем Грешни Милоје удара печат времену, месту и околностима под којима је живео, дубоко свестан да никаква случајност није то што је рођен тамо где је рођен; што су збивања око њега била таква каква су била; што се определио да несебично, милосрдно, другима служи; што се посветио не само приватном предузетништву, него исто толико и успешном списатељству. У свему томе треба видети разлоге за то што се његове књиге радо и лако читају, у којима посебну драж чини језик пун народне мудрости и старинског начина изражавања.“

Дакле, Миодрагову науку, љубав и пријатељство можемо поделити на две „епохе“: прва је до изласка *Аришина* у којој Милоја окива у звезде, а друга после *Аришина* у којој попљува оно што је раније тврдио.

Не мора се имати титула доктора наука ни научног саветника САНУ да се закључи да у једној од тих двеју „епоха“ г. Петровић истинује а у другој изврће истину наопачке.

Ако је и од научног саветника САНУ, ружно је. И недоследно! Понајмање достојанствено.

Шта излази из уста из срца излази, и оно појма ни човека (Мт 15, 19).

ПИСМО ТРЕЋЕ

Нису ми познати разлози због којих *Новинар.ге* није објавио мој текст, па Вас молим да га Ви учините доступним јавности. Н. Обрадовић

НЕ ЧУВА СЕ ДЕВОЈАШТВО У ЈАВНИМ
КУЋАМА

Поводом текста Милослава Рајковића под насловом:
Чему ојањкавања Миодраја М. Пејровића

Нас су научни саветници, академици, доктори, писци уџбеника и многих књига, 50 година успављивали објашњавајући како живимо у срећном самоуправном друштву братских народа и народности. А онда смо стигли тамо где је „полуписмени“ Милоје Стевановић (како га назива г. Петровић) упозорио 80-тих: у социјалне ломове и распад земље. Пробудили смо се уз „бал“ и „ватромет“ *Милосрдној анђела*.

Нама сада којекакви миодрази, и они који им аплаудирају, проповедају *измирење* и *уједињење* са издајницима светосавља и православља, и соли памет попут: „Не знају Грешни Милоје и његови истомишљеници да није грех желети и молити се за јединство у Српској православној цркви“... (др

Петровић, *Новинар.ge*, 8.5.2017) – како би нас поново успавали.

А онда треба да се пробудимо, ваљда, кад нас не буде!

Онда кад миодрази (и други „осакаћени интелектуалци“) буду „научно“ образлагали зашто „свети отац“ у „свеце“ уводи којекакве степинце; кад нас буду уверавали да сви верујемо у „истог Бога“; да смо ми и они „два плућна крила“; да смо две „сестринске цркве“ (како иначе „проповедаху“ самопроглашени бискупи на дочеку „светог оца“ у Сарајеву, са којима се миодрази моле и са којима желе јединство – ваљда јединство у рушењу вековног богослужбеног поретка, у рушењу иконостаса, у увођењу жена у олтаре, у заједничким молитвама са јеретицима, у паљењу свећа у јеврејским синагама, у братоубиствима и оцеубиствима, у прогону Светог Саве из календара, у легализацији свејереси екуменизма)...

*

А шта не знају напирени миодрази?

Не знају најважније: *Да је важније Боју ујодити нејо људима.*

Не знају да је екуменизам *свејерес* а екуменисти: *јеретици!*

Не знају да је београдска Патријаршија претворена у пећину разбојночку, у лажну цркву и да тамо, сем маске, нема ни трага од светосавља.

Ваљда су послушали прелешћеног Атанасија, братоубицу (владике Артемија) и оцеубицу (Светог Јустина) који вели: „Немојте читати Јустинову књигу *Православна црква и екуменизам*“.

Ваљда зато и не знају да нема бийне разлике између њаизма, њрошесџанизма, екуменизма, и осџалих секџи...

Ваљда зато и не знају да се лаџинско-јерейичким доџмаџом о њрвенсџу и њеџрешивосџи њаје, човека – изроџише небројене јереси: *Filioque*, избаџивање `еџклезе`, увођење џварне блаџодаџи, ази-ма (безквасни хлеб), чисџилиџиџе, блаџајна сувиџних дела, механизовано учење о сџасењу, и џиџе механизовано учење о живоџу, њаџоценџри-зам, `свеџа` инквизиџија, индуџенџија, убијање џре-џника збоџ џреха, језуисџика, соџијални хуманизам...

Ваљда зато и не знају да је без џокајања и сџу-џања у Исџиниџу Цркву Хрисџову њеџриродно и бесмислено џовориџи о неком уједињењу, о дијалоџу љубави, о *intercommunion*...

Ваљда зато и не знају да џосџоџи и `дијалоџ лаџи`, када џреџоварачи свесно или несвесно лаџу један груџоџа и да је џакав дијалоџ својсџвен `оџу лаџи` - џаволу, јер је лаџа и оџаџ лаџи.

Ваљда зато и не знају *да нема 'дијалога љубави' без дијалога Истиине јер је ипак дијалог нејприродан и лажан иако ошуда и зајовест Ајосиола: Љубав да не буде лажна.*

Ваљда зато и не знају да *јеретичко хуманистичко дељење и раздвајање Љубави и Истиине само је знак недосијка Бојочовечанске вере и изјубљене духовне Бојочовечанске равношеже и здравомља.*

Ваљда зато и не знају да Максим Исповедник рече: „Једино желим и саветујем да јеретцима као јеретцима не треба помагати на подршку њиховог безумног веровања, него ту треба бити оштар и непомирљив.”

Ваљда зато и не знају да Свети Оци, попут Св. Марка Ефеског (на коме је докторирао папин прстеноносац Иринеј Буловић) уче: *Бежити од ијиса као што се бежи од змија.*

Ваљда зато и не знају да *јереси нису Црква, није то моју биће и да код њих не може ни биће свейих ијани; ијојову свейе Евхаристије.*

Ваљда зато и не знају да *intercommunio* - оишење са јеретцима у свейим ијанама, нарочио у свейој Евхаристији, је најбезочније издајство Христиа, издајство јудинско; и ириом издајство васцеле Цркве Христове, Цркве Бојочо-

векове, Цркве ајосѿолске, Цркве свейооѿшачке, Цркве свейоѿредањске, Цркве Једине...

Ваљда зато и не знају да са јеретичима нема помирења без покајања, *јер какав удео - метохѿ - има ѿ правда с безакоњем? Или, каква је заједница - ко των α - свейлосѿи с ѿшамом.*

Ваљда зато и не знају да *Правило 45. свейѿих Ајосѿола ѿромоѿласно зајоведа*: “Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретичима само и молио буде, нека се одлучи; ако ли пак допусти, као клирицима да што раде, нека се свргне”. - *Ова је зајовесѿ јасна и за комарачку савесѿ. Зар не?*

Ваљда зато и не знају да *Правило 64. свейѿих Ајосѿола наређује*: “Клирик или световњаѿ, који пође у синагогу јудеја или јеретика да се моли, нека буде свргнут и одлучен”. - *И ово је јасно и за најѿримѿивнију свесѿ. Зар не?*

Ваљда зато и не знају да *Правило 46. свейѿих Ајосѿола*: “Заповедамо да се свргне епископ, или презвитер који призна крштење или жртву јеретика. Јер: како се слаже Христос с велијаром? Или какав удео има верни с неверником?” - *Очиљедно и за оне без очију: ова зајовесѿ имѿераѿивно наређује - не ѿризнаваѿи јеретѿицима никакве свейѿе ѿајне и смаѿраѿи их за неважеће и безблаѿодаѿне.*

Ваљда зато и не знају да *Госѿод каже: Не дајѿ ѿе свейѿиње ѿсима, ниѿи меѿиѿе бисера своја ѿред*

свиње, да не ѿсѣанетѣ учесници њиховѣ зловерја - какодоѡ аѡ (= злоупотреба) и осуде.

Ваљда зато и не знају да *‘хлеб јеретички и није ѿielo Христѣово’*. *‘Каква је разлика између свейлостѣи и ѿае, ѿаква је и између ѣрославной Причешћа и јеретичкој. Православнѣ ѣросвећује, јеретичко ѣомачује; једно сједињује са Христѣом, друго – са ѡаволом; једно оживљује душу, а друго – убија’*.

Ваљда зато и не знају да: *‘Причешће из јеретичких руку јестѣ оѡров, а не ѣросѣ хлеб’*.

*

Нама нису више искушење три Иринеја, Амфилохије, Атанасије, Игњатије, Андреј, Григорије, Давид...

Свак зна да су они јеретици.

И онима са „комарачком савешћу“, и онима са „најпримитивнијом свешћу“ и онима „без очију“ (дакле: слепцима) је јасно да су то лажни пастири, вуци у јагњећој кожи.

Нама су искушење ови миодрази и бројни позери који се народу представљају као антиекуменисти, а са екуменистима не само да „испод скута пију ‘ладно вино’“, него с њима чак приступају причешћу

упркос томе што „причешће из јеретичких руку јесте отров, а не прост хлеб“.

Имају они теорију по којој они који заједнича-ре са самопроглашеним екуменистима, бискупима, филиоквистима, палиоцима свећа по јеврејским синагогама... нису сви јеретици.

По њима часна жена може по мало да чини прељубу.

Они су у стању и књиге да напишу о „девица-ма“ које чувају девојаштво у јавним кућама.

Они су у стању да кажу напр: Не треба прена-глашавати *Јеванђеље о блудном сину*.

Такве „кртице“ треба истерати на сунце као што је учинио „Аршин“.

Јер, као што кртица на сунцу изгуби орјентаци-ју, тако и *осакаћени интелектуалци* покажу своје право лице.

Ко би икада сазнао какав је у својој генеричкој суштини Миодраг М. Петровић да га „Аршин“ није истерао на чистац, услед чега се он потом разгоро-падио и разголитио до голе коже?

Прекривач којим г. Милослав Рајковић покуша-ва да сакрије голотињу свога пријатеља Миодрага М. Петровића је исувише провидан.

Он, ако му је истински пријатељ, треба да му дода прави огртач: огртач покајања и смирења.

Нека би им Бог у томе био на помоћи.

10.6.2017.

Н. Обрадовић

П.С.

Неко рече да је човеку *пои́ребно мно́го храбро-
сти́и да би се су́ројсѣавио не́пријатељу, али да је
пои́ребно још више храбрости́и су́ројсѣави́и се
п́ријатељу.*

Г. Милоје и г. Миодраг су показали храброст и били, многима од нас, узорит пример како се треба борити за веру православну. Хоћу да верујем да је њихово пријатељство, упркос свему, несаломиво. И хоћу да верујем да ће се мати Јелена вратити свом духовном оцу. Тамо ће поново срести и брата Милоја који је два пута хапшен бранећи њу и њено сестринство од попова и полиције који су силом погазили њихово право на исповедање вере и њихово уставом зајемчено право на неповредивост стана. Верујем да мати Јелена није заборавила да је тај Милоје ишао на штакама, јер су га покосила полицијска кола којима је управљао комадант специјалне јединице полиције возећи њеног главног прогонитеља, еп. Хризостома, као и његов допринос подизању нововазнесењског шатора – цркве и дотуру најнеопходнијих потребштина за њихов опстанак у изгнанству.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Можда ће напред исписани редови некога саблазнити или растужити. Саосећам с њима јер сам и сам био жалостан и саблажњен натеравши себе да трпњом дуже од пола године ћутим.

Али кад је дара претегла меру, кад ми је савест притисло светоотацје да се ћутњом издаје Бог, те да је дужност одбране свог старца од клевета, равно исповедању вере – одлучио сам да свој неми кукавичлук заменим сведочењем истине. Због тога се породило *Аршин*.

Догодило се, међутим, оно што је народ од памтивека изњедрио: *Ко исѣину їуди, їудалом їа їо їрсїиима бију*. То моје „гуслање“ подстакло је мог пријатеља и учитеља, Миодрага, да се окупи на моју маленкост и суверено ми припише шездесетак епитета пред којима би свако ко их прими к знању требало да бежи одаме ко ђаво од крста.

Али, срећом мојом, те ударце сам олако преболео, будући да сам од те бољке пелцован пре 36 година када су ме ондашњи моћници и свезнадари унапредили у чин *нејријатшеља државе и јарјије* зато што им рекох оно што осећах, па ме покрстише и нађенуше ваздан имена одмиља: *јолийички слејац, врач, јљувач на славне шековин НОБ-е, сумњивац у крвљу сковано брајсјиво и јединсјиво збрајимљених јујословенских народа и народносји, кријизер најбољих синова које је наша домовина изродила и који воде наш народ у свејлу и срећну будућносј...* И, ваистину, моји дотадашњи другови и пријатељи бежаху од мене, на другу страну улице, коно што се негда бегало од губавца.

Благодаран сам своме дугогодишњем пријатељу и учитељу, веома драгом г. Миодрагу Петровићу, на ударцима које ми је задао јер су они безцен допринос мојему смирењу, окрећући му, нелицемерно, и други образ.

Може бити да ће неком ова кавга наликовати на ону из народне песме Женидба Душанова:

*У јићу су шешке јијанице
А у кавзи љуше кавјације
Ојише се, замейнуше кавју
Тешко беше цевај даји кавзи.*

Ипак, не сметнимо с ума крај наведене песме:

Тешко свуда своме без својеја!

Ако сам изношењем сведочанстава повредио било кога, коленопреклоно иштем опроштај.

А ако је ово допринос оној: *Ни њо бабу, ни њо сѣричевима, већ њо љавди Боја исѣиноја*, то није моја заслуга, но онијех што нас научише да је боље *саѣубиѣи љаву, неѣо своју оѣрешиѣи дуѣу*.

Свети Сава, чијем делу је г. Миодраг Петровић посветио читав свој живот, је измирио завађену браћу и повратио мир Отачеству. Нека би молитвама Светог Саве и ова кавга била заборављена а мир, љубав, поштовање, благочашће, доброта, пожртвовање... речју: светосавље поново цветало у срцима нашијем до потоњег нашег воздиханија.

У грудима ми одзвања глас Господњи који наведох у уводним напоменама: *Помири се са браћом својим!*

Поштовани Миодраже Петровићу, брате у Христу, пријатељу, учитељу и драги мој противниче⁵³ **ево руке!**

⁵³ Да се не би извео погрешан закључак у емисији Радио Београда *Говори да бих ње видео* рекао сам, између осталог, да је мој оѣац (Светолик – Жарко) био мој највећи учѣиѣљ и мој најдражи ѣроѣивник. <https://www.youtube.com/watch?v=i2nPfEbR8iE>

Нисмо нас двојица проблем но онај коме се обраћам у *Додатку* који следи. И они који би, с њим на челу, хтели да нас одведу у отпадију, у богоиздају. Од њих побегнимо у високи заклон уздањем у Господа у ком (заклону) друговасмо читаву деценију, *добар рай райоујући* едаби веру одржали, али трку још нисмо свршили⁵⁴ – што нека би нам дао Бог!!!

⁵⁴ Ср. са 2. Тим. 4.

ДОДАТАК

(Писмо Паїријарху 2019)

ГОСПОДИНУ ИРИНЕЈУ ГАВРИЛОВИЋУ
Београдска патријаршија
Краља Петра 5, Београд

Христос васкрсе – ваистину васкрсе!

пет и опет, већ девети пут, безуспешно умољавам велеважну црквену господу да ми доставе *Пресуду* Великог црквеног суда (што, по црквеним правилима, бијаше њихова обавеза), пошто преко, средстава информисања¹ још давне 2011. године дознадох да сам екскомунициран из СПЦ.

Ту *Пресуду* ми, у првом степену, изрече, између осталих и судија поп Милан Јордовић кога, неколко лjeta касније, полиција ухвати како шверцује дрогу² и то са „љубавницом“

¹ *Изјубљено јајње*, треће издање, *Ревнијељ*, Ниш, 2018, стр. 291; *Полијика*, 25.5.2011.

² Исто, стр. 291-292.

(тј. вероучитељем Зораном Маринковићем, који као припадник оне сорте зване ЛГБТ³ бијаше у женском оделу), а у другом степену ме осудише Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић, обојица папини „вереници“, тј. носиоци папиних бискупских прстенова и напрсних крстова⁴, „двоженац“ Фотије Сладојевић и професори Богословског факултета јереји Радомир Поповић и Драгомир Сандо – које Ви јавно прогласисте, *крадљивцима црквеної блаїа*⁵. Мој прогон из СПЦ је смислио и наложио бискуп (тзв. епископ бачки), Ваш имењак, онај што је обећао пре 23 године да ће „сломити кичму Артемију“⁶, па он и бискуп Амфилохије (тзв. митрополит црногорски) 10 година спремаху злочин⁷ на који Вас наговорише да,

³ Ту сорту Ви назвасте срамном која *блаїи људско досїојансїтво и їази свейиїњу живоїта и їородице*, па се после попишманисте и почесте тај несој јавно рекламирати (в. *Изїубљено јайње* стр. 15-16).

⁴ Исто, стр. 257-258

⁵ Исто, стр. 335-336.

⁶ Исто, стр. 133; „Дуга“, бр. 1638, 30. март-12 април 1996..

⁷ Исто, стр. 123-124.

удружени са нашим окупатором,⁸ то бешчашће извршите.

Након два-три дана Ви се јавно, тобож, оградисте од злочина братоубиства говорећи: „Артемије је добар и честит човек“.⁹

Верујући Вашем јавном исказу пред свetim олтаром калемегданске цркве Ружица на Срећење 2010. да се ради о „добром и честитом“ пастиру – ја примих Његову духовну децу под свој кров, како и заповеда *Јеванђеље о сѣрашном суду* (Мат. 25, 31-46) и идох да се с Њиме Богу молим – али због тога што поверовах речима србског Патријарха (не надајући се да су оне лицемерне) – здомчаше ме шверцери дроге, папини прстеноносци и, како Ви рекосте, *крадљивци црквеної блаїа* и казнише најтежом казном под сводом небеским. Још о томе неки лажни пастири одржаше конференцију за штампу, али мени своју „правицу“, тј. *Пресуду*, ево ни до дана данашњег не уручише. На тај начин ми је одузето право на евентуално *ванредно ублажење казне* које ми је дато чл. 88. *Кривичних йравила СПЦ*.

⁸ Исто, стр. 89-93.

⁹ Исто, стр. 90-91.

Више пута сам се и Вама обраћао са истом молбом, али Ви, досад, бијасте срца каменог па не услишисте глас мољења мојега или, пак, од Вас сакрише моје молбе. О томе сведочи додатак трећем издању моје књиге *Изјубљено јаће*¹⁰, коју посветих Вашем лику и делу, па Вам је, за успомену и дуго сећање, достављам у прилогу.

Надам се да ћете, најзад наложити, да Ваши службеници изврше прописану им обавезу. Ту наду темељим на промени Вашег словља које сам приметио након прочитања два писма:

Прво, Ваше писмо лажном пастиру Вартоломеју¹¹ из кога се назире да ћете једног дана, а можда и пре, схватити да је „папа цариградски“ Вартоломеј јеретик и издајник православља коме прависте друштво на Криту где се одржа „Критски сабор (16–27. јун 2016. године) – сабор безакоња, сабор разбојнички, јеретички, лажан и ђавољи“ – како тврди епископ Лонгин Жар, додајући још и ово: „Сви ви који

¹⁰ Исто, стр. 241-312

¹¹ <http://borbazaveru.info/content/view/11481/1/>

сте учествовали у раду овог Сабора, далеко сте од благодати! Ко сте ви онда? Боље да се никада нисте ни родили, него што сте постали издајници Светиње и отпадници од Духа Светога!“¹²

Грдна је штета што нисте услишили глас светосавског народа са Сабора у Лозници код Чачка исказан у *Посланици* будући да је тај Црквено-народни сабор одржан пре критског безакоња (5. јуна 2016) којом приликом је, поред осталог, казано да предстојећи „Критски сабор као главни циљ има наметање екуменистичке јереси свој црквеној пуноти, а путем екуменизма, подметање уније са римским папом, а касније и са осталим јеретицима, отпалим од православне вере и Цркве Христове.“¹³

Рекосте, у својему писму, да сте *дужни да се са нашим јерарсима и члановима клира уздржише од лиџурџијској и канонској заједничтвa са Еџифанијем и који саслужују и који су*

¹² *Изјубљено јаїње*, треће издање, *Ревнишељ*, Ниш, 2018, стр. 190-192.

¹³ <http://www.eparhija-prizren.org/?p=7234>

у заједнишиѣву са њим. То би се односило, и по мери „комавачке памети“, и на јеретика Вартоломеја који је и породиио украјинске расколнике. Али, авај, Ваша реч је погажена и демантована, како је и уобичајено, од стране бискупа Иринеја Каранушић-Буловића.¹⁴

Друго, *Ошиѣро оиѣворено ѣисмо хрваиѣских бискуѣа* којим Вам одржаше лекцију¹⁵ из које сте, надам се, појмили да сте грешили тврдећи: да је папа „свети отац“ и да га је „призвао Дух Свети“¹⁶; да „ми Срби немамо ближе од Хрвата“, ¹⁷ јер бејасте сметнули с ума зла оних 1.371 католичког свештеника¹⁸, који су

¹⁴ *Полиѣика*, 14.3.2019, стр.7: Вл. бачки Иринеј: *Нема ѣомена о ѣрекиду оиѣѣења са Цариѣрагом*

¹⁵ <https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/ostar-odgovor-srpskom-patrijarhu-iz-zagreba-hrvatski-biskupi-objavili-pismo-koje-su-poslali-celniku-spc-a-irineju/8350943/>

¹⁶ *Изѣубљено јаѣње*, треће издање, *Ревниѣељ*, Ниш, 2018, стр. 63.

¹⁷ Исто, стр. 278 и 287, 294 фус.235.

¹⁸ Двојицу таквих зликоваца сам Вам представио у књиѣи *Изѣубљено јаѣње*³ на стр. 79-83. а осталих 1. 369 можете упознати овде: *Gresni Miloje i akademik Srboljub Zivanovic*.

саучествовали у сатирању србства¹⁹; и, надам се, да се кајете што се понизисте кад, са целим Синодом СПЦ, седесте испод „иконе“ србождера Алојзија Степинца²⁰, превиђајући да су *Лайини сѿаре варалице*; те да згрешисте говорећи загребачком ТВ водитељу: „Ја лично не бих имао ништа против тога“ (да заједнички служим као србски патријарх с католичким кардиналом – оп. М.С.), „али ми имамо зилота који би то итекако искористили“²¹.

Жалосно је, међутим, да Вас сада од хрватских бискупа „брани“ Иринеј Каранушић Буловић²² који се и сам уподобио бискупима примивши од папе прстен и који се са тим јеретицима молио Богу и, да брука буде

¹⁹ ://www.novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:776392-EPISKOP-BACKI-IRINEJ-ZA-NOVOSTI-Pojedini-biskupi-su-ustaski-nastrojeni

²⁰ *Изјубљено јайње*, треће издање, *Ревниѿељ*, Ниш, 2018, стр. 76.

²¹ Исто, стр. 62.

²² Исто, стр. 299-300; <https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/srpski-episkop-irinej-backi-reagirao-na-ostropismo-hrvatskih-biskupa-neka-gospoda-izvole-dokazati-i-pokazati-da-nema-ustaski-nastrojenih-medu-njima/8360831/>

већа, на Сајту СПЦ објавио текст „Три дана наде“ поводом кога је владика Артемије упути писмо Синоду СПЦ постављајући битна питања на која му нико није одговорио ни након минулих 19 година сем да је „узето на знање“.²³

Моју наду подупиру и знаци времена, који из дана у дан потврђују да је правде ради протеран човек над којим, под Вашом диригентском палицом, извршисте братоубиство по обећању које дадосте амбасадорки САД г-ђи Ворлик,²⁴ за кога после два-три дана рекосте: да је „добар и честит.“ Надам се, дакле, да ћете, најзад, бити себи доследни и поништити безакоње над јединим верним сином Светог Јустина, мада се и тог ћелијског горостаса, одрекосте на критском разбојничком пиру, кроз уста Атанасија Јевтића. Поменути знаци времена потврђују ону јеванђелску: *Блажени ѿројнани ѿравде ради* (Мт. 5, 10); и ону: *Тешко вама лицемери* (Мт. Гл. 23); и ону: *Не може се сакријти ѿрад шћо на ѿори сћоји* (Мт. 5, 14).

²³ Исто, стр. 72-74.

²⁴ Исто, стр. 89-91.

Нека би Вам Бог свемилостиви дао снаге и моћи да појмите да папа није „свети отац“, да га није призвао Дух Свети, да између нас и католика постоји разлика, да се одрекнете лажног сабора на Криту и повучете потпис са хула тамо срочених и да схватите да се братоубиством навлачи проклетство, те да онај *ко неће браћа за браћа, 'оће њуђина за њојдара.*

Београд,
о Васкрсу, 2019. године Господње

С доброжељењем и надом
да ћете наложити
да ми се достави
Пресуда Великог црквеног суда СПЦ,

Милоје Сијевановић

ПРИЛОГ:

„Изјубљено јајње“

<http://kmn.rs/pdf/izgubljeno-jagnje-3-izdanje.pdf>

СЛОВО О ГРЕШНОМ ПРАВЕДНИКУ МИЛОЈУ (СТЕВАНОВИЋУ)

решни праведник Милоје (Стевановић) родио се поткрај прве половине 20. столећа, лицем на Младенце у драгачевском селу Горачићи. Пупак му осекла Славка Бранкова. Косом од девет шака. Не зна се колко е био тежак, пошто се кантар негде затурио, ал се зна да му се отац обрадова питајући се дал од те макање може да испане чоек? Веселница, Славка Бранкова, виће друкчије и каза једном за свагда да ће то арамбаша да бидне.

У младим годинама учитељевао је у селу Горачићима.

После студија, на којима бољег не бје, на Београдском универзитету, не докрајчивши мандат, би секретар Општинског комитета СКЈ-е Лучани, када пострада због беседе у Сава центру 1983, починивши непријатељско дело узнемиравања јавности, јер је скренуо с пута Партије „да набере јабуке”, осудио

неморална понашања носиоца државних и политичких функција, упозоравајући да такво понашање гура у социјалне ломове, у распад економског и политичког система. Истог трена, ничим изазван, грешни Милоје (Стевановић) стаде морално политички неподобан. Партија га је збацила из својих високих редова, а оне који га подржаше покрстише у *милорејевце*.

Кад је стасо, не бијаше ајдука, па ни арамбаши, не одметну се у шуму, ал не приста д-иде за онима који су већина, нити да буде на њином пасишту и појишту.

Носталгију и љубав за Стевановића џематом утко је, гладујући, у један зидњак. У средњим годинама, не одмарајући се и одричући се материјалних добара, млекар *Гај* старао се да уздари завичају.

Од два пута изабрао је мним гори, за који вазда говори кад би испотекар биро опет би оним којим се ређе иде. Због тог пута, не једаред, бје најгори. Ал опет би, доverk човек. И истраја.

Грешни Милоје (Стевановић) указао је гостопримство прогнаним рашко-призренским монасима и њихом преосвећеном епископу на кога изли се Дух свети. Због тога и зато што се молио Богу са епископом Артемијем и његовом духовном децом, изопштен је из Цркве својих ђедова и својих унука. Тада још не знаде грешни Милоје (Стевановић) да се

епископи, гордосту пуни, инате и да су на безакоње свикли.

Један од посрнутих епископа, да би указао на своје правоверје, мимо Христовог учења, наруга се нарекав *Паџријарх Милоје* и то му не би доста, те дометну још којекаквих које је, ако је по правди, прво себи требало да задене.

Венчао се, по православном обреду, једном за свагда, јер нађе срећу и звезду своју, Наду (Веру, Љубав) Обрадову која му је о кући и ђеци скрбила. С њом изроди двије ћери: Катарину и Марију. А Катарина са Жељком Љубичићевим роди Јану, Јанка и Јована, а Марија с Миломиром Вулићевићевим роди Марту, Миону и Магдалену.

Свагда биће записато да грешни Милоје (Стевановић) син Светоликов, син Радосављевог, син Милоја Првог, син Вићентијевог, син Милорадовог, син Петровог, син Стевановог није дангубио – исписао је странице више књига но што је Господових заповести о исправном животу у православљу: *Казивања* (2005), *Чаша Обрадова* (2007), *Не ѿмичи сѣаре међе* (2008), *Ко ѿродаје веру за вечеру* (коаутор са „Уредништвом сајта Борба за веру” 2009), *Родословље Сѣваново* (2011) (коаутор са Момчилом Стевановићем), *Сине мој, не ѿрисијај* (2011), *Тајна безакоња* (2012), *Не дај душу, роде* (2013), *Саѣрешенја у Србској ѿправославној цркви* (2014), *Чувари вере*

предачке (2014), *Разговор са академиком Јованом Деретићем о сјању у СПЦ* (2014), *Тајна гедине фиоке* (2015), *Изјубљено јајње* (2016), *Аршин* (2017), *Велечовек Цане* (2017), *Сјомени, дужи од живога* (2017).

Обновио је гробља предака како ваља и како приличи.

Упослио поприлично људи и по вери и по чојству достојних.

Подигао, захваљујући Божјој промисли, задужбину посвећену Светом Николи мирликијском, чудотворцу, који је и за живота таквим сматран, крсној слави предака, заштитнику путника, морепловаца, воденичара, рибара и сплавара, свеколиких вода и што је у њој и над њом.

Српски краљ Стефан Дечански слао је у Бари богате прилоге и читав дом Божји сребром украсио у знак захвалности што му је светитељ повратио очињи вид. Књаз Милош Обреновић славио је Светог Николу по свим народним обичајима, и кад је дизао славу, пуцали су топови и звонила црквена звона.

На вр' горе Јелице подигао испосницу Светог Пимена Великог, ранохришћанском премудром монаху и испоснику.

Благодаран је грешни Милоје Богу чијом Милошћу је претеко и моли Му се, да му даде снаге до краја да истрпи стукач и корбач.

Да ли ће му молитва бити услишена? Творац зна.

На камени биљег који је поставио изнад своје вечне куће на драгачевском гробљу Черговиште, уклеса аманет својим потомцима кроз слово Јеванђеља: *Ово вам заповедам, да љубите једни друге* (Јован, 15,12)

Dixi et salvavi animam meam /

Рекох и спасих душу своју / (Језек. 3, 19)

ово писа дијак грешни Милосав (Славко Пешић) на Сретење, 15/2. љета Господњег 7525.*

* Текст књижевника Милосава Славка Пешића је преузет из књиге *Сјомени, дужи од живојџа*, ауторско издање, Београд, 2017, стр. 245–247.

САДРЖАЈ

Уводна напомена	6
ПРВИ ДЕО (Аршин)	12
ДРУГИ ДЕО (Хронологија кавге)	15
1. Миодраг Петровић: Писанија грешног Милоја	23
2. Жељко Которанин: Хорепископ	24
3. М. Стевановић: Одговор професору Петровићу	35
4. М. Стевановић: Брзосклеп.....	39
5. С. Радовановић: Наука Миодрага Петровића	61
6. В. Вукајловић: Два лица др Миодрага Петровића	83
7. М. Петровић: „Професори” грешни Милоје и Славко Радовановић	88
8. Фејсбук група: Истина је само једна владика Артемије	89
9. С Радовановић: Рвање др Миодрага Петровића са самим собом	91
10. М.Рајковић: Чему опањавање Миодрага М. Петровића	111

ЧУДНОВАТ КРАЈ КАВГЕ	
И ПОЗИВ НА ПОМИРЕЊЕ	113
Ко се у коло вата у ноге се узда.....	115
Писмо прво:	
Није опањкавање него одговарање	117
Писмо друго:	
Видан опоравак Миодрага М. Петровића	126
Писмо треће:	
Не чува се девојаштво у јавним кућама	133
УМЕСТО ЗАКЉУЧКА	141
ДОДАТАК: Писмо Патријарху 2019.....	147
Милосав Славко Пешић:	
Слово о грешном праведнику.....	158

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ
ЕВО РУКЕ

Прелом књије
НЕДЕЉКО КОВАЧЕВИЋ

Корекција текста
МИОНА ВУЛИЋЕВИЋ

Штампа:
„СТУДЕНТ” БЕОГРАД

АУТОРСКО ИЗДАЊЕ

Тираж
500

Поруџбине: 032/ 324 178 – 0
065 224 178 0

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

27-299.2

СТЕВАНОВИЋ, Милоје, 1949-

Ево руке / Милоје Стевановић. - Београд : М.
Стевановић, 2019 (Београд : Студент). - 162 стр. :
илустр. ; 17 cm

Тираж 500.

ISBN 978-86-907753-6-1

а) Стевановић, Милоје (1949-) — Преписка

COBISS.SR-ID 277495564